

Ad circumspēctos, atq̄ probatē fidei viros Nicolaum
& Andream Salomones ciues cracouieñ, de armis
ob virtutē maioribus suis concessis, quibus
& ipsi merito gaudent Carmen Vides
richi Fabri Rheti.

OMnibus vna licet generis sit origo, scelestā &
Degener vt nemo, quem nisi vita facit.
Si inspicimus nostrē fragilis primordia vitę,
Est genitor cunctis vnus, & vna parens,
Sed tamen in primis refert quo sanguine cretus
Quilibet, ac proprium nunc genus vnde trahat,
Pulchra suis virtus veniens, meritisq̄ parentum
Efficit ingenuum, & clarior ortus aui.
Quem penes est virtus nemo hoc generosior illo,
Hec hominum terris tollit ad āstra genus.
Re sine/ qui falsos numerat, seu nomine tantum/
Ipse nullus, titulos, nil prope laudis habet,
Nil quasi laudis habet, nomen sed iactat inane
Degenerans, vicia & detegit vsq̄ sua.
Bellica quem virtus ornat, quem splendor auitę
Stirpis, & ingenium, cum probitate simul.
Qui foris, atq̄ intus, factis, animoq̄ relucet,
Hic titulum verę nobilitatis habet.
Marius, & Cęsar, Magnus, Sic Scipio, Cocles,
Sic Fabij gestis enituere suis,
Sic quoq̄ de nitido Salomonū stemmate nati
Nobilium proceres commeruere decus,
Splendida Sarmatię gererent insignia gentis,
Hęc sunt virtutis pręmia certa suę.
Arma togę bene conueniunt, Martiq̄ cruento,
Tempore sunt omni fortibus apta viris.

En ales niue candidior, phœboq̄ dicata,
Flebilibus numeris quę sua fata canit,
Belliger hinc nigro sonipes stat tegmine cinctus,
Qua sinit instructos scandere sæpe viros.
Cernimus & galeam cristis, treisq̄ ere nitentes
Hastas, diuersum quodlibet vnde notat.
Candorem tibi signat olor, mentemq̄ pudicam,
Hastę animos fortes, munera Martis equus.

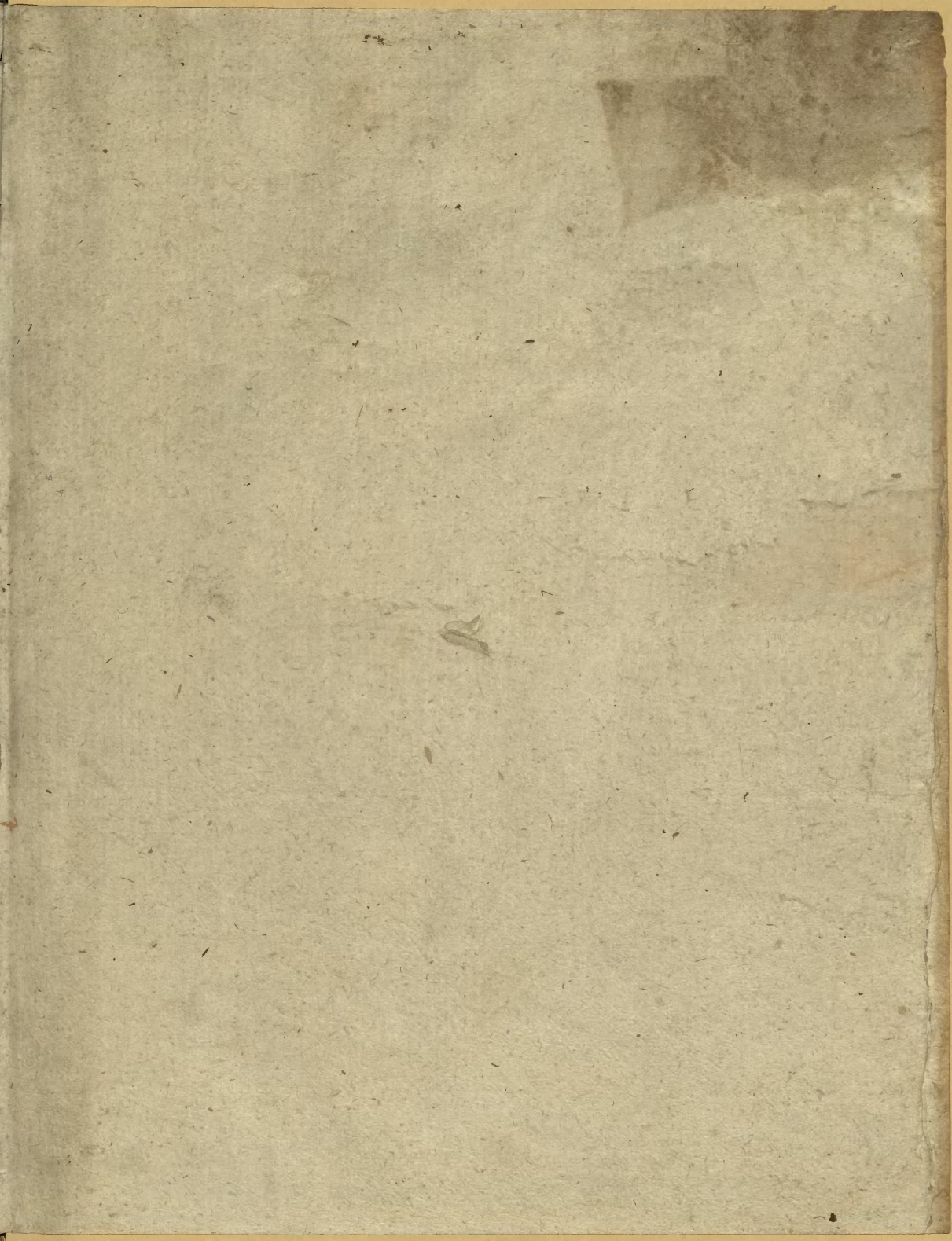

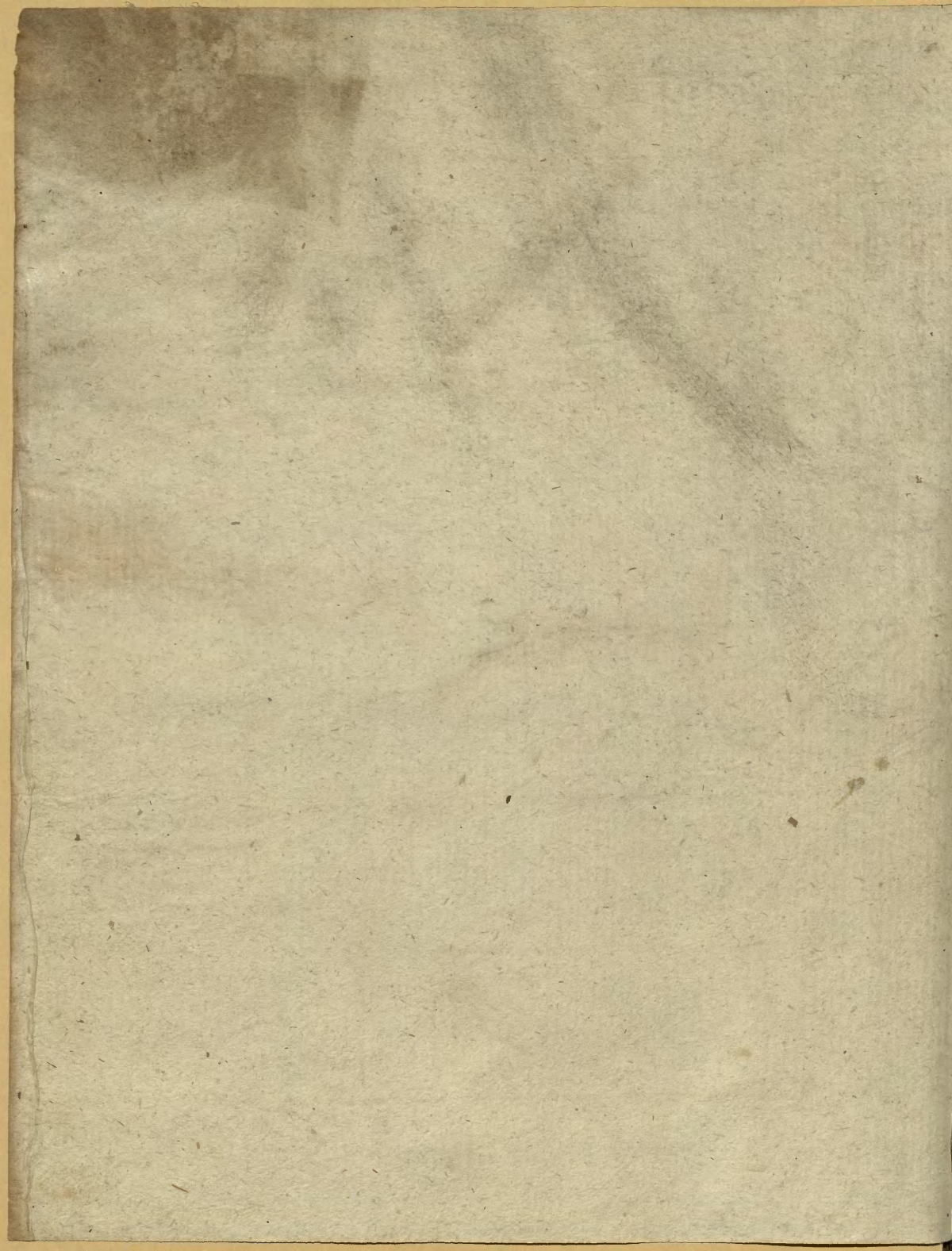

506 - 5.19

1. exemplar est pro ...

Breviores epistole

Marci Antonij Sabellici viri

NOSTRA TEMPESTATE LITERA-
TISSIMI: EX CVIVS ELEGAN-

tissimo epistolarum opere: pro rudi-
bus latini sermonis adolescentibus:
he, que videntur succinctiores ex
tracte: et suis argumen-
tis illustratę sunt.

Mar. Anto. Pomponio S.

Excusat se ac quendam commendat.

v Idissem te libenter dū Romę fui: nisi vrgētib⁹ de fratre nūc
cijs cui⁹ vita ob grauissimū morbū in maxio eē discrimine
dicebat: pene p̄ceps istinc abissem. Nūc si recte vales gaudeo &
gratulor. Ego lōgis fessus itinerib⁹ nup Venetias veni: et si lassitudo
tudinis plenus, nō tñ mei Pōponij immemor. Antonij⁹ Vicein⁹
q nras tibi attulit lras: oino est in meis familiarib⁹. pgratū mihi se
ceris: si in noua cōditiōe q̄rēda tua vti volet opa: libēter vt soles
ei accōmodaris. et si in subleuāda ei⁹ inopia non tā officū nobis
q̄ pietas spectāda est. Erit spero vbiq; charus: nisi istic casu: vt vr
banissimus ait poeta: non ratione viuatur. Vale.

Mar. Antonius Catalutio fratri.

Cupit certior reddi literis.

v Iuis tu: viuūt alij domestici: ad vnū perisisti oēs: iā annu⁹ est
et ego vestras lras suspirare nō desino. Nō possum nō ve
hemēter suspirari: ne postq; a vobis discessi aliqd acciderit qd tu
me latere velis, ne absens luctu & merore cōficiar. Sed tū certe
torquere est tam diu sollicitū et anxīū habere. Nūc si potes fac ex
tuis lris intelligā qd istic agat. liceat & mihi cognoscere in q̄ res
vestre statu sint hodie. Quotidie ex vrbe pficiunt: qui vras ad
me lras ferre potuerūt. Nos dei benignitate hic satis feliciter agi
mus. Sed quo minus successi: hoc p̄framur: tua & aliorū qui mi
hi charissimi estis: salutis cura & sollicitudo facit. Vale.

Mar. Antonius Vmbroni.

Honestiorem conditionem offert.

v Dio te lēta febre plurib⁹ dieb⁹ cōstictatū: qd nō potui nō
egre ferre. Sperabā fore: vt si Opipgini isti nullā tecū me
cedē pacti essent: paucis dieb⁹ te maiore spē questus honestiore
q̄ cōditiōe alio traducerē. Eratq; cū hec scripsim⁹ iā res p̄pemo
dū ex sentētia cōfecta. Tu v̄o scribe ad me an tibi integrū sit, cū
voles istic abire. nam si, qd nolim, fidē obstrinxisti tuā: aut p̄ ad
uersam valetudinē minus venire potes: non est cur alienū com
modum vana expectatione frustremur. Vale.

Mar. Anto. Antonio Carisso.

Se literas amici expectare scribit.

v Go iā pridē tuas expecto literas: sed nullē ad me p̄ferunt.
Quid nos suspicari opteat: p̄r te facile potes intelligere. Tu

rogo quicquid id est mihi significat. Nos hic de benignitate et celebri-
tate nois et multorum gra floremus. Vivimus in hac hoim luce flore
que Italie literarum omnium copioses, sed vestrarum rerum ignorantio facit:
ut minor ex presentis successu fructus a me percipiat. Age queso: &
si fieri potest, sollicitudinem hanc nostram exime. Scripsisse ad te
plura, nisi tabellarius iam nauim conueniens; literas conuictio
flagitare. Vale. Mar. Anto. Carulo suo.

Sibi bene esse scribit: ac munuscula se missurum

pollicetur data occasione.
T si nihil erat, quod ad te scriberem: cum has tamen ad domesticos da-
re litteras: non potui non meo instituto aliquid ad te litteras dare.
Erit igitur omnium: quae a me in presentia scribi poterunt summa haec: ut scias de
benignitate nobis bene esse: ac vehementer cupere dari nobis occa-
sione aliquam mittendi istius munuscula quaedam peregrinarum rerum ma-
tri tuae feminae optime copata. Tabellarius qui quidam vltro citroque
currit, ne rogari quidem sinat se: adeo omnia auerfant onera. Ceteri
si quae sunt: aut nobis sunt omnino ignoti: aut ingenue ob locorum distan-
tiam: labore reculant. Expecto occasione aliquam dari: nullam certe
premissurum. Vale. & Camilla tua saluta, cura obsecro, ut haec lite-
rae quam primam domum perferant.

Mar. Anto. Hermolao.

Audiuit quod Hermolaus Barbarus obseruationes
suas in Plinium non probavit.

Vidit te nostras in Plinium obseruationes lectitasse: esseque omnino
aliquid: quod tua ista Minerua non probet, nec quod sit in illis, quod pre-
ter cetera offenderit satis copertum habeo. tamen affirmare possus: si
tibi displiceo: cui semper placere voluit: iam nos nihil esse: omnia nostra va-
na esse: et indigna: quae in apertum referantur. Verum suspicari libet: acci-
do aliqua minus probari, quae nullo maiori praesidio firmata in medium pro-
cesserit. Purabam ego: quia auctorum nomina quorum vtor testimoniis,
rebus subiiceram: satis me legitimum fecisse. Sed longe alter: ut vides:
accidit, at bene habet: quod nulla adhuc ignorantia notati sumus, expe-
riri itaque libuit an fide tibi nostra et strenuitate probare possimus.
Ceterum: quia non erat cur tibi maioribus rebus occupato: molesti-
ores esse vellemus: satis habui tribuno istius: qui tibi assidet: totius strata
gemans rationem explicare. Ex istis litteris quas ad illum dedi: poteris co-
gnoscere: simus ne omnino nugati: an aliquid laboriosa ista lucu-
bratione viderimus. Vale.

Mar. Anto Fragellaceo.

Monet ne se desidię post

hac accuset, ac vt scribat sepissime citra tamen conuitia .

q Vid me nūc desidię, nūc ignauie accusas? an quantū hic ne
gotij sustineā ignoras? Quid a me cōtēdis, qd' p' curas & la
bores est tibi semel denegatū? Quid si me pedibus vincitū facens
tēq; celerare iubeas? ignauus ego, an tu parum tempestiuus: qui
hūc velis tibi otīū & tempus impartire: cui ne respirare quidē de
tur a pperuis laboribus? tanq; multo difficilius sit frigida & ame
na Zenonis saxa otiose terere: in nemorosis hortis Rhetici vini
siccare pocula. Atq; vbi te pulchre curaueris pomeridiano cātu
musis vacare: quā i negotiosissima ciuitate negotiū sustinere gra
uissimū: p C. Plinij salebras et obscuras ambages numerosū ag
mē ductare. Desine: si pudor est, nobis hoc noie obstrepere: ac
tantisper viue otio isto cōtentus: donec p' las eorū, qui te nō mi
nus absentē amāt q; pntem, fueris Venetias accersitus. L ieris tu
is vehemēter delector, sed volo eas cōuitio carere. Tu itaq; scri
be ad me sepissime: sed tu meas non admodū frequētes expecta:
que, si fuerint, breues erūt & tumultuose: ac certe tales: vt magt
vi expressas, q; vltro datas suspicari possis. Vale.

Mar. Anto. Carolo suo.

Munera promissa se missurum scribit, habito nuncio .

Vm plus oīn nactus fuero plura ad te scribā: nūc breui sic
habeto: post meū Venetias reditū: me nūq; destitisse dilie
gēter obseruare: p quē ad vos mi terē Damascēna illa mūera: q;
nobilissime femine matri tue fuerā pollicitus. Vix credas quantā
mihi soliciudinē ea res iniecerit: q; tūq; pudoris, quasi per me ste
terit: q; min⁹ ad hunc diē sint vobis illa delata. Nullus hinc ad vos
pfectus est, qui nō meis p'cib⁹ fatigatus abierit. Sed qui precib⁹
aut precio fieri potuerit: fuit nemo. Expecto, imo obseruo occasi
oes oēs, ac si q; posthac oblata fuerit, tā libēter arripia: q; qd' diu
optatū libētissime. Marcū Antoniū et Camillū saluto, matri tue
optime: Camilleq; cōiugi tue amatissime me etiā atq; etiā cōmē
da. Cura si me amas vt he nostre l're domū perferant. Vale.

Mar. Anto. Iosepho .

Gratulatur amico: ac se amantiissimū sui ostendit: &
quendā sibi insti uendum commendat.

g Ratulor tibi vir amicissime quod Belunēses, vt audio te pu
blice in auctorarint, etsi sero, gratulor tñ cupioq; feliciter it

bi evenire, quod nō puis inijs ceperis et publice p̄fiteri. Video
 factū esse tibi gradū ad ea laudū incremēta que de te sum mihi sp̄
 pollicitus, vtinā tibi in tāto rerū successu tuarum laudū v̄l specta-
 tor vel fautor adessem, nostrū testimoniū ad te ornādū nullo lo-
 co defuisset. *Quantū nihil est v̄l tute ipa cōmēdabilis, quippe*
que ita om̄ibus tue vite partibus elucet, ita sese effert, vt qui eā in
te nō exosculē Phineo credi possit et Oēdipode cetior. Sed qd̄
nostrū sit de te iudiciū, malo ex his intelligas, qui nos q̄ndocūq; in
corona et cetu hominū de ingenijs nostri seculi differentē audia-
uere, nunc tm̄ te vno habeto chariorē esse mihi neminē. Da ope-
rā vt ego q̄q; intelligā me mutuo abs te amari. Reliquū est qd̄
ab hūanitate tua non mediocriter contendo, vt si me amas, si me
tua amicitia dignū iudicas, quantum potes admittat e, vt Vrbano
homo mihi amicissimus, qui de me deq; meis studijs optime me-
ritus est, sentiat fratris sui filiū quem tibi instituēdum tradidit eē
tibi mea cōmendatione quam cōmendatissimū. Et ex om̄ib; 2
officijs que abs te potuerant in me proficisci, illud omnium max-
imum putabo, si ita feceris, vt Vrbano vir optimus, intelligat
hanc meā cōmendationē apud te non parū pōderis fuisse. Vale
Georgius Merula Alexādrinus. M. An. Coccio siue Sabellico.

Scribit se carptim legisse commentarios rerum
 patrie ac eisdem probat.

r Erū patrie Cōmentarios, quos nuperi me perscripsisti car-
 ptim legi, nec em̄ otium fuit ad omnē per eurrendā histori-
 am, que iam in volumen spaciosum creuit, placuit maxime diuis-
 sio & digeste materie inscriptio. Nam prius descripta regione
 terminatis finibus, tum que gentes & populi patriam tenuerint
 multa supra repetens exponis, que duo in primis seruanda sunt
 ab ijs qui veritati consulere volunt. Ipse preterea stilus ab histo-
 rico charectere haud dissidet, qm̄ non ambitu verborum aut fi-
 guris oratorijs laboras, sed res ipsę presse ac perspicue ex digni-
 tate traduntur. Quod si cetera his respondent que in transcurso
 legimus, non parum tibi patria ipsa debet. Cuius loca ac fines re-
 censeas, veterum res gestas interire non patiaris, & quas recēter
 per incurSIONES barbarorum clades acceperit, tuis istis commen-
 tarijs eternitai commendes. Vale.

Mar. Anto. Catalutio S

Sperit p̄fectū duorū, & monet vt rerū suarū rōnē habeat.

21j

S I tu cū tota dōmo vales bñ est, nos hic del benignitate vale
mus. Stephanio noster oēm mentē, curā & cogitationem
in bonarū artū studiā coniecit, cepitq; iā effulis, vt ita dixerim, ha
benis studiū decurrere, quod ceriamē tyrūculus reformidabat,
vix credas q̄ntū de eius profectu nobis sperare liceat, sequit̄ eū
Marius, nō tamē equis passib⁹. spero oīno fore, vt illū vobis vī
rū egregiū restituā. Tu vero quia te huc venturū scripsisti, caue
venias, ac ne alium quidē quantū in te erit, patiaris ad me venire,
habete obsecro & vos q̄q; aliquā mearum rerū rationē, quē
peregrinatio illa superiorē anni tanta lassitudine affecit, vt vix ad
hunc diē respirare contigerit, scis credo quid dicā, satis tu & An
tonia habetis, si adolescēs nō min⁹ est mihi q̄ vobis char⁹. vale.

M. Anto. Palmuleio.

Comendat amicum.

Ossinus Laudēsis qui has meas tibi attulit literas, etsi nul
la maiore est mihi iunctus consuetudine, eruditio tñ & pro
bitas viri que a multis predicat, faciunt vt tam mihi sit charus tā
dico & iucundus, quā si ex iis vnus esset qui diutissime mecū vix
erūt. Ipse vīmā sacris operaturus venit nisi forte oblati illi sacris
dotij spes venientē frustrabit, faciet hūanitas tua rē mihi gratiss
mā, si et in p̄nda dignitate hoīem iuuerit, et in ea tuēda fouere p̄
seuerarit, mō is sit aut m̄horū, vt dixi, testimonio, nec eo quidem
vario aut obscuro mihi p̄dicat. Erit mihi vehemēter gratū, si eū
benigne et māluete acceptū ita tueberis, vt ille pl̄e intelligat me
am hāc cōmēdationē sibi ap̄ te nō mediocrit̄ p̄fuisse. Nicola
um n̄m virū clarissimū saluto, cui fortūas meas oēs, studiū, in
dustria, officiū amice despondeo tradocq;.

Mar. Anto. Iacobo Maranēsi socio.

Commēdat amicū ac rogat vt eum iuuet.

S I tu cū Hūniēsi clero vales bñ est, ego qdē valeo. **C**ossinus
Laudēsis q̄ cū his lris ad te venit ē doctorū q̄rūdā hoīm, q̄
iure p̄fessionis sunt mihi non ignoti p̄necessari⁹. Illorū p̄stati p̄di
catione q̄ non cessant hoīs eruditionē et hūanitatē laudare, factū
ē vt dign⁹ mihi videat quē v̄ absentē oīm officio et hūanitate tu
eri debeā, is Hūniū venit sp̄e noui sacerdotij secut⁹, in q̄ assequē
do tua in p̄mis opa et auctoritate nobl̄ op⁹ ē. Ex mltis et magnis
officijs, q̄ in me ad hūc diē p̄tulisti, erit hoc certe lōge gratissimū
si hoīem ip̄m ita iuueris, vt non ille solū s; ei⁹ q̄q; necessarij intelli
gāt, nullius hominis commēdationē maioris apud te momenti

*In laudētia p̄lata officia
q̄ by r̄e d̄ro officio d̄llid
hōm̄ d̄ p̄lata m̄m̄ x̄xī s̄. aliqua
v̄la) op̄m̄, m̄r̄e by cōm̄m̄
q̄p̄ r̄p̄m̄ q̄m̄ p̄m̄r̄e.*

*ut in v̄l̄ina f̄m̄r̄e m̄m̄
op̄m̄ ē m̄ l̄ḡa r̄e p̄m̄r̄e*

+

q̄ tui Sabellici esse potuisse. Vale.

Mar. Ant. Catalutio Fri suo.

Monet amicum vt ad se scribat, ac p̄fectū duorū aperit.

q̄ Vod ad me iā pridē nihil scribis non possim non mirari, sed tu si non fratris vel filij cā, da operā vt tue ad nos lre sepi⁹ pferant q̄ de tuo et aliorū statu vt r̄q̄ erudiāt, nos hic pulchre del benignitate agim⁹. Stephanio nr̄ morib⁹ et ingenio indies mihi sit charior, lā in poetis lectionib⁹ liberis⁹ & satus, ad maiora anhelat. Reliq̄ sultatio erit de studiōrū p̄gressu, eaq̄ mihi tecū communis, summa aut̄ eorū q̄ a me in hāc sententiā scribi p̄nt hec est, vt q̄cūq̄ ab optime indolis adolescēte preclarisq̄ ingenij expectari p̄nt, ab eo expectem⁹. Nulla tā grādis expectatio eē potest, quā non sit ille, viuat modo, ingenio et induliria superaturus, de dit et ipse ad te lras ex quib⁹ omnia em illius non nra sūt, facile cognosces qd nos sperare oportet, Marius magis emulus fr̄is quam par, suū et ipse ad te dedit epistolū, quē volo nr̄o exemplo vt filiū ames, Antonia et eius fratres saluta. Vale.

Mar. Anto. Carisio

Se excusat.

q̄ Vod ad te prius non scripserim, non mihi sed tuorū negligentie imputa, nullas eorū literas post tuū hinc digressum accepi, suspicari libet aut̄ perisse omnes aut̄ nos qui hic sum⁹ penit⁹ eorū animis excidisse, fuit nostra expectatio non breuis sed vana, vt vides, et irria, quid illi sibi velint perpetuo hoc silentio non intelligo. Ego ad hunc deim mensarios, quibus fuerat pecunia illa ab initio appensa molestare non destiti, vt vellent quādo q̄ ex suorū literis cognoscere, sit ne tuis summa illa representata Nouissime Fluendius ille (scis quē dico) protulit mihi chyrographum, quo apparet pecuniā non multos post dies, quā tabelarius hinc p̄fectus esset, fuisse fratri tuo (si fratris est tui chyrographū illud) Romæ expensam. Mitto ad te chyrographū, vt p̄ te quid actum sit cognosceres, si fratris illud est, res in tuto est, tu vero rescribe ad me quid agas, & quid istic proficias. Nos hic recte valemus dei denignitate. Venetijs.

Mar. Anto. Palmauleio.

Commēdat duos fratres, ac petiit vt vnū ad aliquē sacrōrū vsum constituat in edicula diui Marci.

d Oionij fratres qui cū meis ad te lris veniūt, sunt in meis amicissimis, hi ab equitate tua impetrare cupiūt, vt proprio

Sumptus sibi licet in diuini Marci edicta q̄ Steuenatij ē, vnū aliquē ad sacrorū vsū cōstituerē, scio ego religioe incolūmi solere ea q̄ a tua p̄stancia petunt, sine amicorū cōmēdatioe ab oib⁹ impetrari. Sed vt amici officio fungar, a tua peto amplitudine, vt pro mea in te obseruantia Doionios ipos clementer vt soles audias, ac quantū tua dignitas patit efficias, vt illi plane intelligant hāc meā cōmēdatioe non minus apud te ponderis habuisse, q̄ ipi ab iniūto putarūt et ego habeturā dixi, erit id mihi vehemēt gratū Va.

Mar. Anto. Cauatio.

Scribit sibi non licere per multa negotia lucubrations amici recognoscere.

P Et ista me vt opūscula q̄ nup edidisti recognoscere, fuit certe id mihi vehemēt gratū. Qd̄ tu hō singulari ingenio, elegantiq̄ doctrina tm̄ mihi tribuas, q̄tū nec mereor nec postulo, vidisses lucubrations tuas libēter, nec Aristarchus ad eā lectiōne accessisset, Qd̄ tu satis verecūde a me petebas. Certo scio ex ista cultissima officina nihil exire qd̄ nō sit idē cultū et elegā, sed vt tua pot⁹ mirarer, mirādoq̄ tibi absentū gratularer. At sic certe h̄z, nemo est hodie in tris me vno occupatior, nihil p̄petuis, vt vrbānissimi poete v̄bo vtar, catenatis districti⁹ curis. Quippe q̄ paucissimis dieb⁹ p̄ cetera negotia que me vndiq̄ v̄get sim paraphrasim nr̄am in Trāquillū editurus. Tres de situ vrbis libros. Duos de viris illustribus, vnū de administratiōe prouitue, obseruationes q̄ plurimas in Pliniū, in quib⁹ recognoscedis et solēni more dedicandis, q̄q̄ succillui t̄pis datur a publica lectione totū absumit, nec adhuc tamē his paria facim⁹. Alium igit tibi circūspice cui comodius id negotiū inlungas, negotiū vocabūt forasse aliū, mihi certe oblectationi et voluptati fuisset tāti viri lucubrations cognoscere, si per otium licuisset. Vale.

Mar. Anto. Lerardo Rhoseo. Amicū amico cōmēdat.

Va egregia in me volūtas, b̄nvolētia q̄ singulari iā antea mihi in multis haud obscure p̄specta facit, vir hūanissime, vt si qd̄ sit, qd̄ vel mea causa v̄ amicorū, q̄ iudē sunt & tui, p̄ te fieri velim, familiarit̄ id abs te et q̄si meo iure petere nō dubitē, qd̄ ipm̄ nō se p̄ antea feci, et nūc cū op⁹ ē libēter facio. Pōtico q̄ has meas tibi attulit l̄ras, hō est egregia hūanitate et iuditiōe q̄ singulari, atq̄ p̄ hec duo nuper mihi conciliatus. Quid ipse secutus, hinc ad vos nauigarit, ex ipō corā cognosces, illud ab hūanitate tua etiā

atq; etiā p̄to: vt si qd sit, in quo illi cōmendare possis: tm̄ eius re
b^o tribuas ac cōmodes: quā: ū n̄s om̄i tpe accōmodare p̄suesti.
Est: nisi me amor fallit: dign^o cui oēs boni libēter faueant: sed in
hoc hoīe eo tuū mihi officīū erit gratus: q̄ illi audcīus recepi fo
re: vt mea hec futura esset apud te nō vulgaris cōmēdatio, Vale

Mar. Anto. Carolo suo.

Petit vt litere domū perferant.

e X om̄ib^o officijs q̄ multa et magna mihi iā inde a n̄o veteri
gubernio p̄stitisti, Carole hūanissime; hoc erit oim̄ maxim:
lōgeq; gratissimū, si dabis opam vt helīe n̄e: quia maiusculi cu
iudā sunt ponderis: continuo domū perferant: ne eorū, quib^o cre
dite fuerint incuria intercidat vide amabo, matrē tuā seminā no
bilissimā: et fratres iubeo saluere. Vale.

Mar. Anto. Leonardo Lauretano suo.

Petit vt libri de situ vrbis et magistratib^o p̄legant.

l Ibrū quē tibi vir clarissime fuerā pollicitus emisim^o tandē:
p̄ mea in te obseruātia postulo: vt si eū legere acceperis: ple
gas, erit certe aliquid in eo qd te plurimū delectare possit. Nā &
Venetorū magistratū ratiōne et vrbis sitū cōtinet: vt ūq; ni fal
lor: tā accurate execut^o sum: vt cū fueris in ea lectiōe v̄latus: iure
dubitare possis, sit ne maior Venete vrbis fortūa: et amplitudo:
an ciuū equitas et iusticia, sed hec de his sapiētissimū iudiciū tuū
boni consulat. Vale. Mar. Anto. Thome Triuisano.

Narrat se Venete vrbis sitū trib^o voluminibus explicasse.

f Elicissime vrbis vestre sitū: tribus nuper voluminib^o expli
caui: vir prestantissime, Tentavi calamo assequi: quod &
pictor penicillo: vt rem totā, legētū oculis subijcerē. Tu vir cla
rissime: si vacat: cognosce queso: an quod volui effecerim: audas
cter ne nimis a me sit factū: qd tam procul hoc, quicqd est ables
gauerim alij videbūt. Ego lucubrationē ip̄am Hieronymo Do
nato, qui nunc Rome oratoris munere apud Alexandrū pont
ficē fungit: eo consilio inscripsi: vt & mei Quirites: qui locorū
distantia, rem tantā et vbiq; celebrē videre nō potuerūt, velut in
tabula quadā: ceterū ope: vt spero: indelebi i figurā cernerent.
adseci illis, immo p̄tuli librū vnū de Venetijs magistratib^o, quē
seuerissimo principi superiorē anno inscripsi: vt oēs gētes plane
intelligāt: vestre florētissime reipub. iusticiā et equitatē haud mis
norem esse, q̄ ipsius sit vrbis fortuna et amplitudo. Vale,

Mar. Anto. Benedicto Truifano Padue pretori.

Optat vt Cretico philosophię p̄fessori solariũ augeat.

Vd̄io hic pro collegi o sapientũ de solario et mercede Cretico augenda agitari. philosophat is grece & latine multa ce-
lebritate nois in isto clarissimo gymnasio. Ego qui doctus libent̄
faueo: nihil a meo officio alienum duxi: hoĩem eruditissimũ tue
amplitudini cõmẽdare. ea dico cõmẽdatione, que diligẽtissima
esse pot: omibus tuis in me officijs q̄ multa et magna esse fateor:
hoc certe erit amplissimũ, si cũ mea causa, tũ suo veteri instituto
hũanitas tua bonas artes in hoc hoĩe fuerit cõplexa. Sũma eorũ
oim que illi in p̄ntia p̄stari cupio hec est, vt tuo testimonio opus
fuerit, apud eos quib⁹ rei huius decernendę p̄intia delata est:
dignitatẽ hois diligẽtissime per te ornatã velis, erit mihi vehemẽ
ter gratũ. Vale. Mar. Anto. Sanctonino suo.

Petrum Faselolum amico cuidam diligẽtissime
commendat ac laudat.

Etrus Faselolus qui has tibi attulit literas v̄t est hospes meo:
us: ac p̄ter hospitiũ religiosa que d̄a intercedit mihi cũ ip̄o ho-
mine necessitudo, etẽm quid mihi cõtinctius esse potest, aut de-
bet hoc hoĩe: cũ quo viginti & āplius, annos tã cõiuncte vixi:
vt fortune etiã p̄p̄modũ indiser̄ te ambobus fuerint. Hec ego
om̄ia collegi, vt nō ignorares quã oporteat me de comodis Fae-
seoli cõpatris mei esse sollicitũ. & si superuacuũ videri possit ad te
de his scribere, qui om̄i tẽpore tã amicus vtriq; nostrũ fuisse: q̄
nos ipsi inter nos fuim⁹. Q̄d cũ ita sit: breue est quod pro nostra
amicitiã a te peto, ac si pateris summiserĩ precib⁹ cõcedo: vt Fae-
seolũ nostrũ qui ob predia que in Veronẽsi possidet, multa et va-
ria habet in isto foro negotia, in om̄ibus tueare. Et si quid ille ab
hũanitate tua aliquãdo petierit: petet em̄ nihil vt est verecund⁹
ac pudoris plenus, quod nō idẽ equũ sit: tue dignitatĩ cõducibi-
le: ita comendatũ habeas, vt nihil obscure intelligat secundũ eam
cõsuetudinẽ que tecũ sibi intercedit, nulli⁹ cõmẽdationẽ apud te
plus valere potuisse, q̄ eã, que a tuo sit Sabellico profecta. Ex oĩ-
bus officijs que & multa & magna mihi prestisti: erit hoc certe
maximũ: si tantũ homini accomodaris ac deferes, quantũ nostre
amicitię semper delatũ voluisti. Scriberẽ ego de hac re plura, ni-
si certo scirẽ te tua sp̄te om̄ia illi⁹ Faseloli causa esse facturũ. Sed
vtcũq; res habz: p̄gratũ mihi erit intelligere tm̄ apud te hãc meã

in vultu quam
hollis. et f. f. f.
cōmēdatiōnē valuisse quantū & ipse credidit. & ego valituram
pmili. Vale. Mar. Anto. Hiero. Marcello Clodice Pretori.

Petit vt Pontico Tauris no literaria cōditio deferat.

Pontic^o Taurisinus q has tibi meas reddidit lras & ingenij
suauitate et eruditiōe haud sane vulgari, paucis dieb⁹ qui
bus Venetijs fuit facile est cōsecutus: vt in meis sit familiarissimis.

Is certos secutus rumores Clodiceles: ob aduersam p̄ceptoris ya
leitudinē: qui in isto publice p̄stibat municipio de cōditioe alte
ri deferēda iam dudū cōsultare: eo istuc consilio venit, vt suā isti
ciuitati: mō recipiat: deferat operā. Ego qui nō ignoro q̄ famili
ariter et hūane nostratia hec in omib⁹ cōplectaris studia, nō du
bitaui p̄ lras hoiem doctū, hūanū, officiosum et in primis mihi a
micissimū ea cōmēdatiōe, quē diligētissima esse p̄t. tūc ampli
dini cōmēdare. Facies rē mihi gratissimā: si Ponticū in hac re
non tentāda solū, sed si fieri possit etiā in cōfiscunda, q̄tū tua fides
et dignitas patiet iuueris, erit id mihi tam gratū vt nihil possit eē
gratius. Vale. Mar. Anto. Hieronymo Geo. gio S.

Rogat vt amici opa negotiū suum conficiatur.

Nūc futurū putassem vt oīno mihi vba deessent: sed nunc
vt video delunt: nec facile reperio vir clarissime qua verbo
rū forma tibi explice, q̄tū tibi debere velim: q̄n tu vir ista autori
tate et prestatiā tū laboris adi. ris mea causa. Nunc qd̄ reliquū
est des operā rogo, vt totū hoc negotiū p̄te nobis conficiat: imi
tareq; vir optime optios opifices, qui nō cōtēti caput & brachia
imāginis affabre effinxisse, nisi crura & pedes optime effingant.
Sed vt res facilius trāsigi possit, mīto exēplū literarū qd̄ maxie
desiderabat. superest vt excellentia tua vel sue cōstantie causa: vt
quia me vt video nō mediocri⁹ amat: dei operā: vt totū hoc ne
gotiū ex sententiā nobis cōficiat. quod si vt spero contigerit: p̄
stabo illi quoad vixero gratissimā beneficij hui⁹ memoriā. Illud
etiā atq; etiā oro: vt quantū autoritate tua potes: potes etiā vt ar
bitror plurimū: id cures vt q̄ minimo potest sumptu res nobis
ad exitum perducatur. Vale.

Mar. Anto. Martino Arbenſi.

Scribit sibi p̄gratū esse q̄ in suo negotio amicus tm̄ elaborarit.

Et si officiū mīti nō debet in questū nullū, tamē eo esse que
stuosius potest quo amicitia paratur: quale fuit nuper illud
qd̄ tu vir clarissime in Marij filij mei negotio mihi p̄stisti. Vix

cesse est Cupio & opto vobis feliciter euenire, quod om ne siu
diū et operā i istā artē cōtulistis, Admonerē vnū illud, nisi Xeno
phonis sentētia obstaret ουδυν απονεεταταπολλα ποιανυτα παυ
τα τα καλωσ ποιειν quod ita noua ista miremini, vt ad eloquen
tiā aliquādo respiceretis, que res & in tractando multū istā sentē
tiam iuuare poterit, et ad eam percipiendā nihil, quod multi falso
putant, erit impedimeio. Hec sentit Sabellic⁹, vos quicquid ege
ritis cupio et opto feliciter euenire, tantū habete fore, vt in omni tē
pore eque futuri sitis mihi, ac patri charissimi. Valet.

Mar. Anto. Andree Mocenico.

Fateor ob collatū in se beneficiū amico multū debere.

s I vales bñ est. Academia quā elegantī carminē hinc profe
cturus saluasti pulchre valet, estq; hodie frequens vt si qñ
alias, sepeq; vt mihi dicit vrbānissimus ille tuorū equalitū cētus de
te suauissime loquit, tuāq; suspirat absentiam. Sed tu potius viuē
in ista locorū amenitate, Caletanīq; disertissimi musa fruerē, me
absentē habes, cui eque sis atq; illi omī tēpore peris cundus. Ma
rius mihi pdicare non desinit, q̄ humane abs te & fratre tuo ado
lescente ornatissimo fuerit illic acceptus, quo fit vt nisi ingratus
sim tm̄ ambobus debere velim, quantū Venetē iuuentutis nemi
ni. Vtinā is sim quē omnī tēpore et gratū vīram experiamini,
& eorum que in me et filium cōtulistis non immemorē. Vale.

Mar. Anto. Mario suo.

Hortatur filiū ad literarum studia.

i Am quis sim, & quem te esse oporteat non ignoras vt arbi
tror: ego quod possum tibi presto, nec quod ad tuorū stu
diorum rationē attinger, sum tibi defuturus, modo tu ipse tibi nō
desis. Quod mihi cū vna iuimus pollicitus es, caue oblitiscaris,
sanctissimū iusiurandū serua, nisi deum vis iratum habere & pā
trem. Artulit tibi Carlius vīginti argēteos nummos, si qua re in
diges que ad vestitum & calciatum attingeat, fac vt licia Satis hūa
ne ne pie dicā feceris, si sepius ad me scripseris vt ex literis tuis in
telligam quid demum de tuo profectu me sperare opteat. Vale.

Mar. Anto. Mario suo.

Hortat filiū ad eā philosophiā que eum neq; elinguem

neq; ineptum faciat.

b Eus tu quid agis, dormis: aut si vigilas, tibi soli vigilas:
Ego iam dudum tuas expecto literas, estq; expectatio hec

B

non minus, vana vt video q̄ longa, expersiscere fili, & aliquando incipias huic morē gerere, cui debes omnia, que delicia est hec, aut que potius ignauia: huic & pium & debitū abnegare officium, ad quē omnia tua defers delideria delataq; expleri sentias facili potes vt tue demū litere ad me perferantur, que me erudiant quid istuc agas, & in qua spe nos esse oporteat, proficias ne aliquid, an omnino in vestigio helites, & breuis fac sciam, sis ne ille quem te futurum toties es mihi pollicitus, an te ipsum & patrē prodas. Tantū habero me istam philolophiā non probare, que theptum te facit & elinguem. Da operā vt te quem non infacundum hinc dimisi, multo (si fieri potest) facundiorē recipiam. Vale,

Mar. Anto, Mario suo.

Optat ex filio vt quo morbo decūbat se certiorē reddat. Vdjo te morbo decūbuisse, sed neq; morbi causā, neq; genus intelligo. Tu si potes de his ad me scribito. Interea fac vt sciam quid me facere velis. Nam siue pecunia opus est, siue domesticorū ministerio, vt runq; tibi presto erit. Quin & ipse istuc aduolabo, si mea presentia tibi vtilis esse potest. Vale, ac quantum poteste ipsum sustenta.

Mar. Anto, Mario suo.

Reprehendit filiū q̄ tam corrupte ad se scripserit. Vid quereris in quod tabellarij non tuas ad me literas derint, cum te illas dare oportuerit, hos vō reddere, quā ne reddere quidem poterunt, cum nullas dederis. Sed fac datas. Dic rogo fili, videris ne tibi recte facere, q̄ tam corrupte ad me scribis, presertim cū in ea sis officina formatus, in qua vel me dñs crepundijs nihil, nisi Romanum aut ex Layo translaticū au diueris, & quod dicere liceat, ipsa tui tyrocini rudimenta, pcul ab omni literaria forde abfuerunt. Sunt hec vt scis veriora veris. Sed cum ita sit, quid tibi cum labdacismis & ioracismis? Torquent me coinguinamenta, si nescis discrimant, nec patiūtur me spem vllam atere tui futuri profectus, quid quod verborum inopia in vernum tempus vestem petiturus autumnalem peristi? Ego hec vniua eo molestius sero, quo impensius a tua prima institutione elaborauit, vt ab huiusmodi scribendi feditate q̄ longissime abesses. Nunc nisi omnia prius velis, q̄ que facienda sunt, exire fili vt emendatiorē ab te mihi posthac perferantur lites

no Mar. Anto

re, digne ea institutione, qua in te erudiendo fui ab initio usus,
quantum pretereame tibi irasci oporteat tuiple non ignoras, si
tecum reputes, quam sis mihi patri iniurius, qui grecas literas as-
pernaris, ad cuius discipline cultum nuncq; destitit te hortari. Sed
que infamia hec est, aut que potius impietas, vt omnia libentius
cures, q; que pater te curare velit? Sed iam cogendus es, agamq;
tecum legibus & imperio, quando hortatione & precibus nihil ad
huc proficis. Non est igitur cur a me pecuniarum quicq; expe-
ctes amplius, ne obulum quidem, nisi posthac dabis operam, vt
studiorum curas ex equo paruius, dimidium tui studij grecis li-
teris impendas, vt & audias grece & scribas. Ceterum quod ad
scribendi rationem attinet, constitui tibi in singulos Homeri li-
bros, nummos argenteos septenos, verum ea lege, vt si quid in
apicibus, literis, syllabisue fuerit erratum nihil horum impune
feras, sed quoties in curia peccaueris, Maritano argenteolo mul-
cteris, exigamq; ego abs te id multe genus acerbius q; si ex lit-
pularu sint tibi hec omnia prestanda. Mitto in presentia ad te
argenteos nummos decem, facq; vt Carlius videat, que vo-
lumina sint illa, de quorum apparatu tantopere laboras, nam
si res digna visa fuerit, quapropter noua hec fiat impena, mit-
tam pro his pecuniam, sed ego neq; te emacem esse volo, neq;
sumptuosum, vtarisq; velim potius libris q; ymblicos & tabu-
las mireris. Fac modo vt ad me mittas singulis mensibus du-
os Homeri libros tua manu conscriptos, nec hallucinabun-
dus, vt soles eam mihi operam naves, quin omnes tui ingenij
vires intendis, ne te ipsum frustreris, nam tantum abest vt pro-
mendosis & corruptis sim precium daturus, vt exacturus sim
etiam multam pro his, nisi q; emendatissime scripti fuerint.
Mitto tibi vestem violacei coloris, eam non sum passus hic reci-
di, ne a tui corporis modulo aberraremus. Tu multo melius
hic ad presentem usum accommodabis. Vale.

Mar. Anto. Politiano.

Atlantem, cuius consuetudine usus est,
maxime laudat.

e Ram ego assunde nostrā auspicaturus amicitia, ni subito
Atlantis coterranei tui consiliū hinc digressus nostrū in ea
puerisset. Fuit is annū. & amplius Venetijs, ac q; diu fuit & domi
et forē frequēs mecū esse pseueravit. Nulli vnq; consuetudine sum

magis delectatus, eniuero preter mox elegantia, singularemque
modestia patrio sermone thulcaque illa urbanitate breui consecutus
est, ut eo vno nemo esset mihi iucundior, nemo in hac vrbe
gratior. Omnia pretertempus scda habui in illius amicitia frueda.
etiam tunc potissimum ei visum est hinc abire, cum me maxime in sui
erexisset admiratione. Sed in eo visus est mihi omne vetustum ami
citię exemplū equare, quod in tā tumultuario digressus sine meis
ad te literis venire pūnacter recusauit, ratus ceruissimum se nostre
future amicitie pignus secū in patriā deferre, si apud te virū cla
rissimum, cui quod charissimus esse vult, ipsius mores et studia comē
darent, nunquam ita cupiat euenire, ut cum uterque nostrum de ipsius
moribus idem sentire ceperit, non infirmus ad amicitia gradus,
ut Crispo placet, factus videatur, sed recte ille, nos vero scribens
di consuetudine maioribusque officijs illam his modicis principijs
ortā locupletiore, ut spero, indies faciemus. Nunc Atlantem ip
sum tui studiosissimum maiorem in modū tibi comendare, nisi vrs
banissimum poeta moneret peccare eum qui suos putet cuiusque com
mendandos. Gratulor quod superest tibi lepidissimi adolescentis
restituta consuetudine, quam tantisper etiam inuidere pergrā,
donec in vtriusque complexus venero. Vale, Tusci nominis de
cus & Marcum Antonium iam hinc amare incipe, qui te ob tu
as amplissimas virtutes amat, colit, obseruat. Venetijs.

Angelus Politianus Mar. Anto. S. D.

Politianus ostendit quod grates sibi sine Ise Sabellici.

Olebat Atlas quondam luo mihi nomine redire tam grat
tus, ut recepto contentus amico nullum vltra officium desin
derarem, nunc autē tuarū nomine literarum, quas fideliter reddi
dit, tam mihi iucundus rediit, ut eius plane presentia non requi
rerem, atque haberet Atlas quippiam secū, quod penē plus quam At
las expectares: Nūc idem istuc reuertitur cum literis meis quas
tibi arbitror fore gratas, non tam suo quam tabellarij nomine. No
ram equidem antea quoque quantum ingenio & literatura, quan
tum etiam istilo iacundiaque polleres de humanitate nihil sane adhuc
audiuerā, sed eā tua mihi nunc epistola delintrauit. Atlas penicillo
& coloribus expressit. Accipabar sane iā pridē occasione quā pl
am in eunde abs te grē, quin tu scis hoc agentē puenisti, nō ob id
humanior mo, quod prior, sed quod minore quoque pposito pmo, quare
quāda mihi nūc opa est, ut quemadmodū in eunda tecū amicitia po

sterioris tui, sic eadem tuenda colendaq; prioris feram. Vale.

Mar. Anto. Harmonio suo salutem.

Monet ut Harmonius rebus suis q; optime consulat.

q; Vod ita demū euenerit ut ego & tu ut ambo volebam?

gratulor tibi ut debeat, mihi gaudeo, & ita viuā, ut eo de q; ad me scribis incolumi velle te oia cōsecutū. Tu mihi Harmoni fac is lis q; in rebus tuis nō minori tibi p̄sidio fuisse videaris, quā fortūa esse possit, q; est prudentie comes et pedissequa, ea tecū cōgita, ea meditare q; tibi, que Messrensibus tuis cōmodo sint & honori, me quidē sp̄ habebis cui omi tpe eq; char^o sis ac p̄ri. Sed hec melius cū vna erim^o, erimus aut ut spero sepissime, iādudū em cogito successiuis t̄pibus istuc aduolare, tu rogo si qd vales grā istuc, cōpara mihi et tibi locū aliquē suburbanū, vbi festis diebus recentē captem^o aurā, ac sub vmbra cū domesticis cenitem^o, manebūt oia cultorib^o ip̄s mea cura et diligentia intacta, adero hesperius ser pēs, vmbra, celo, & aq; cōtent^o, ne te interea rei cuiuspiā satagare optebit, tua cōtentus p̄ntia et comitate, satis mihi laute epulat^o videbor, cū te cōiuuam fuero sortit^o. Urbana esculeta istuc mecū aduecta instruent satē abunde cenam. Vale.

Mar. Anto. Harmonio.

Scribit sibi gratas fuisse primitias ab Harmonio missas.

e Viagelli primitie fuerūt mihi q; gratissime, nō quia missas velle, satis em sup̄ abs te habe^o qd nri memoria tenes. Sz qd a magno anio gratoc; sunt p̄fecte. Tu scito eas multo maiore gratioreq; anio quā misse sint, a Sabellico esse acceptas. Qui vn^o oim amicor; officia plus equo et celebrare solet & illustrare. Sed hec nō eo tendūt, ut velim te posthac ad me qppia mittere, nisi forte mercenariū amicū iudicas. Qd si hoc nomine me tibi suspectū sensero valebis Venetijs. Tertio nonas Aprilis.

Mar. Anto. Mauro Mantuano.

Gaudet se laudari ac magni estimari ab amico.

q; Vod maiora secutus st udiā nostra adhuc miraris gaudeo plurimum, nam & ab amico laudari aliquid certe est. modo is sit qui sciat omnem ab amicitia adulationem abesse oportere. Sed tu vide ne opinione deceptus, tantum mihi tribuas quantum ne optare quidem ausus essem. Nam quid per deum & tu multuaria illa habuit epistola, quam ad Barbarum dedi, quod quisq; non mirari q; stultum sit dicere, sed mediocriter etiam p̄

bare potuerit, presertim cū ne ad hoc quidem a me scripta esset,
vt in apertum referretur, immodicus est Barbari in me amor,
qui non putat se amare, nisi quantū me amet omnes intelligant,
quod nisi sic esset, nunq̄ passus fuisset illa nostra que p̄ ludibrio
alioqui in ora omniū abire potuerunt, temere in ista luce homi-
nū circūferri, sed ipse videret quantū sue estimationi consulat, ne
mo nisi qui valde probet se auctore velit publicari. Ego qđ ad
me attinet ipsius & aliorū iudicio perinde fruor, ac si que scripsi-
mus talia sint, vt merito a cō plurimis legant. Quod Timon iste
(scis quem dico) ineptire non desinat, non tam mea q̄ ipsi^o cau-
sa doleo, qui si tam callide sua perpēderet, q̄ se aliena posse existi-
mat, nihil scripsisset vnq̄. & nunc quod nostra sit refellere adora-
tus funebrem faciem sibi capularis senex queritat, neq; eius scri-
pta me aliter afficiunt, q̄ si Sabellicus optimus aliquis laudet, im-
probi & deliri hominis obrectatio primaria laus est. Nec ego ex-
pectaui vnq̄ vt is bene loqueretur qui bene loqui nunq̄ didicit,
ac consuetudine ante acte vite hominem precipitem agit, donec
in aliquem incidat, qui secum vt fortuna illa Eschili ignem & ac-
quam ferat in manibus. Tu quidem & pie & fortiter facis qui
operam tuam mihi oportune polliceris, que apud me tanti est
vt in asserenda dignitate nullius sim ingenio libentius vsurus.
quod si acie dimicandum sit, alterum tibi cornu vt Eanti Epola-
loniate olim tuendum desino. tu interim nos ama, & tecum
futuram pugnam meditare. Vale.

Mar. Anto. Fortunio.

Inuitat amicum vt in alio loco vitam
agere vellet.

s Epius ad te scripti, vt ex istis tenebris quandoq; egressus
velles hic esse, victurus in hac forēsi luce vrbanaq; frequē-
tia, qua veri homines fiunt, opibusq; & diuitijs aucti gratia & ce-
lebritate florent, adsunt tibi vt dicere soleo, omnia abunde que
hominem inuitare possunt, ad vite huius institutum, etas, erudi-
tio, ingenium, vis & copia dicendi non vulgaris, & quod omni-
um maxime nostrum poterit consilium iuuare, dexteritas que-
dam pudoris plena & ad hominum gratiam promerendam cō-
parata. Nec est qđ de fortuna dubites quam perpetuam tibi co-
mitem destinasse videri possunt, qui te Fortunium dixere. Sed
quod istic sperare possim, nihil est inquis. Rudis homo & om-

nibus ignotus quod si omnia adsint, ista tamē patronorum frequētia celebrataq; multorū, nō solum obstabit, sed obruet me perpetuis tenebris. Et quicūq; hodie hic clarissimi sunt, fuerunt olim ignobiles & quod tu nūc veniens eris, quilibet ad alienū splendorem caligantes foro abstinuissent, nunq; eo loci peruenire potuissent: quo te venturū diffidis. Sed tu quid mihi effundis istas ambages, cum istud tempus quo deliberas iacture cumulo accedat, quin age & quod futurus es mature esse incipias, principio opus est, & dimidiū rei tibi confectum pura. Quod si te pudor & metus impediunt, liceat Sabellico cui charissimus es, vel auctore huc properes vel impulsore, semper amici consilium bonum, sed honesta suadentis optimum, Vale.

M. Anto. Hieronymo Squarciafico Alexandrino.

Dolet amicum patria expulsum.

Gudebā ego te velut postliminio in patriā reuersus, otio & studijs domi florere, que omnia tibi iucundiora esse sciebā, quo diutius desiderata postq; varios fortune casus recepta, nūc proh dolor tāq; a fortuna amplius recenti Gallorū incursu patriā hostiliter capta, domo direpta & incensa, magnaq; pecunia ab amicis redemptus extorris diceris. Circūpadanā Galliam peragrarē, Sed tu huc si me audis propera Venetam felicitatē, vel ex ipso vrbis accessu non aliter q̄ Messale soboles dictatorem sortiturus. Vale.

Mar. Anto. Manteo.

Laudat amicum q̄ discipulos suos non tam erudite q̄ sancte instituat.

Q Veris quid de tua institutione sentiam, dicam breuiter qd̄ de Socratica, non quia te Socratem putem, aut tuos Socraticos, non sum tam ineptus vt hanc fecem temporum cum illo hominum flore cōparem, sed quia tu caste vt ille & sancte doces, & tui Socraticorum more non minus preceptoris vitā quā precepta intuent. Est itaq; duplex institutio, literarū vna, altera rerum diuinarū, nam cū te audiunt grāmaticen discunt & poeticecū, cū mores spectant sanctimoniam & pietatē, estq; hic tuorū perfectus in eo mellor q̄ illorū fuit, q̄ veram pietatē mōstras esse colendā, senex ille Atticus, si vetus comēdia vera ē, nihil pier nubiū vanitatē. Vale.

Mar. Anto. Paulo Centio.

Q Mirat̄ cur amic⁹ hūanitatē studio dimisso ad iura se ptulerit.

Quid rogo, quid est? quod, me miserum, accidisse suspicer? **M**u-
 sa ista quiritium laris aluna iam tertium annum silet, que multos
 bonos vterat in sui admirationem non pauca in apertum prodendo,
 plura pollicendo, ut nihil esset tam arduum quod de tanta indole non
 expectari liceret. Unde dira hec tacendi cupiditas? cui illa hominum
 irata est? aut cur ipsa sibi eternitatem nominis invidet? id ne credere
 oportet? an ad pontificum & cesarij iuris studia ex longo intervallo
 respexit? que dum instaurare vult, dum reditum meditatam nostratiam in-
 terpellat, immo ut vilia & inepta aspernat, transfugaque ex conse-
 sso facta odit carmen, odit poetas que site laudis & querendae pes-
 nitissime oblita. Ceterum quia res pulchra est iurisscientia (si eius sci-
 entie studio traheris) vetus popularis, non possum nec si possim
 velim tuum consilium non probare, modo ne aliena ames, ut nostra
 hec non odisse videaris, satis enim amabis, si nos qui aliud face-
 re nescimus non contempseris. Vale.

*Caudeat epigrammata eius
 in quibusdam
 in quibusdam
 posse...*

Mar. Antonio Palladio Sorano.

De quibusdam epigrammatibus suum fert iudicium.

Legi tua epigrammata cuncta (me hercule) & quod me in
 his granditer delectat, mire simplicitatis. Nemo est qui non
 intelligat te sentire quod scribis, id siue arte fiat siue natura, non
 possum non mirari, reperio tamen in his nescio quid. Sed id qua-
 le sit nec scire scio, nec si sciam dixerim tibi & exercitatio egregia ar-
 tium magistra monstrabitur puto, quicquid hoc est quod nunc
 desideratur, adijcientur fortassis, aut certe aliqua virtute pensa-
 bunt. Vale, & quid dialogus περι του θεου nunc agat, fac ut ex
 tuis literis intelligam.

Mar. Anto. Bonfini suo.

Irascitur & dolet filium suum musicis in-
 strumentis reiecto fere literarum studio
 esse adhibitum.

*Ed quare sit Bonfinio
 in quibusdam
 in quibusdam
 in quibusdam*

Nihil ad te plures dies scripsi, sui enim tibi & filio iratus, &
 nunc si queris quo in vos sim animo, non possum non iras-
 ci. Sed tu dic rogo quando hoc me tibi mandasse putas, ut filium
 lyre admoueres, ut indecoro ad alienas mensas statu illum para-
 situm effingeres, turpi & molli motu ad alienos modulos hist-
 rionem. nec est cur mihi de histrione litem intendas, quoniam
 si deo placeat, eo venimus ut quid sit histrio non intelligam. Sed

tu discere illos non solū in scena, sed ad mensas quę principum ver-
satos, inde tecū considera quā proximo loco steterit filius qui in-
frequentī cōuiuio alienū carnē ad concentū lyre egerit. Vetus
est hoc dices ac poeticū, at si poeticum non propterea oratorius,
cuius rei imaginē tibi propolui deliniandam. Sed fac mulcē ne
ab oratoribus quidē omnino repudiata, note sunt ad posteros
Gracchorū actiones, aboleuit mos ille Bonfinis & nunc vulgo
miramur veteres, vulgo laudamus, sed nostris, vt lepidissime ait
poeta, non illorum annis vtiūtur. Et quanto satius fuisset huius-
modi inepiis procul exclusis filium meum vtrique stilo assuesces-
re, & dum plures dies in alienis versiculis ediscendis absumuntur,
aliquid per se illum meditari, quod ad nostrū institutū attineret.
Suspirabam iam tertiu mensē illius literas, cum perbreuē vnā
metu & pudore magis quā voluntate expressam ad me dedit epi-
stolam. Hoc fuit quod, cū ferranensi hospite amice & familiari-
ter dolui. Hoc nunc etiā queror & doleo atque identidem testor,
me non istuc filium ablegasse, vt in eam infantiam euaderet que
me perpetuo torqueret. Quin scribat potius quotidie aliquid vt
ad me vicelimo quoque die vel ad summū trinundino literarū fas-
ces ab eo perferant, que velut ephimeridē quādam eorum que
a vobis istic agant mihi explicent. Hoc fuit quod tantopere ab
initio cogendebā, ad hoc te hortatus sum semp. hoc in primis hu-
ic mee sollicitudini dauū volui, sed tu per deos vide ne mecum il-
lo perdas, quin quod scio te euentū velle cum Luceio viro inte-
gerrimo da operam vt puer grece & latine proficiat, vt optimis
assuelcat auctoribus, vt grandia mirari incipiat, vt pedestrem or-
ationē & carmen alternis exerceat, & vt vno verbo dicam cu-
ra te queso ne puer frustra istuc missus videatur. Statueram eū
huc accersere vt coram quid actum esset cognoscerem, veritus
tamē ne morbū aliquē nocturna nauigationē contraheret quem in-
itu aut reditu in ipsum canicule exortū incideret, pernitiosa est
noctu fluuialis aura, in septēbres ydus differēdū duxi eius accel-
sū, mitto itaque in id tps tibi aureos nūmos quoque, mitto et Luceio
calamaria thecā ex cupressio grecanici opis calamis relectā, et ma-
trifamilie illi cuius prubernio vtimini cristallina quāda pua quē mūe-
ra. Sed anius me ad ea quę in filiū pferunt ppendēda nō parū, si
pmo nro pgressu filij pfectus fuerit mihi vlt mediocriter blandius,
pauar quod tuo cōmodo fiat adhuc p annū istic esse, interea de ei

moribus & institutione p̄stabis que corā & p̄ literas ab initio res
cepisti. Vale. Mar. Anto. Nouellino suo.

Mitto amico ea que filio in vsum sunt conferenda
in Arius noster per lucunde est nobiscū feriat⁹ his paucis die-
bus, nunc Pataviū negotiū (si sapiēs est) nō oīn gratia re-
petit. Afferitq; tibi nūmos aureos decē quos priori summe adijci-
es, sunt (nisi opinione fallor) aurei triginta q̄s pro conubernio
anni hui⁹ ad te misi, & si p̄pauci argenteoli desunt, decē credo aut
duodecim qui bona fide tibi suo tpe representabunt. Mitto p̄te-
rea scorteos specierū sacculos quatuor ad tuā & fratris tui opti-
mi potius q̄ filij culinā instruendā, etenim vero pueri satis edax na-
tura est, nulliusq; lentaculi indiga, per se em̄ eras illa suauissime
vescī, mitto & medica mala, quorū vt Marius mihi dicit istic
penuria laboras. Sunt hec fateor admodū parua nulliusq; pō-
deris, sed rem totam commendabit Nouellini mei hūauitas que ni-
hil in amico solet p̄ter animū spectare. Vale, & per amicitia no-
strā rogatus da operā ne filius quantū tua industria & diligentia
eius p̄fectus iuari pōt, me vana frustret expectatioe, qd̄ non
magis mihi miserē sit q̄ tibi & amicis quibus eū credimus inuidi-
osum. Iterū vale, & fac queso vt ex tuis literis intelligam te pec-
uniam accepisse. Mar. Anto. Tyriace suo.

Filium suum amico commendat
Go tibi Mariū commendare nō desino, nec id facio quod
verear, ne non sit tibi satis cōmendatus, sed tam negligens
est vt video qd̄ nisi calcaria adhibeant, sit haud dubie oēm meā
expectationē frustratur⁹. Tu ignosce queso, quod toties sum tibi
molestus, comuniq; parentum vicio id dato, est em̄ vt video
stulticie & ineptiarum mater, natorū charitas. Sed parendum
est nature cui nefas est repugnare. Nec vna causa est cur tibi sim
sp̄ grauis. Celsus noster, qui has meas tibi attulit literas fratrem
habet adolescentē, pbū et eruditū, que tuo dūctū et auspicijs vel-
let phie studijs admoūere. Sed maior oīno est anius q̄ facultas,
opus itaq; ē nobis cōditioe aliqua, vt ille diuinius istic esse possit,
nam domesticē rei angustia suis sumptibus satis esse non potest.
Gratissimū mihi feceris si per te adolescens ipse fuerit consecut⁹,
vt apud vnū alique Patavinorū, ad pueros domesticē instituē-
dos p̄ceptoris locū. Habebit is quicūq; fuerit adolescentē inge-
nio verecundo, & eruditione in ea etate singulari, sacro go vt in

Negligens
sily in nist ad
hanc q̄ opor
est vt video
qd̄ nisi calcaria
adhibeant
sit haud dubie
oēm meā
expectationē
frustratur⁹

telligam hanc meā cōmendationem non parui apud te ponderis
fuisse. Va'e.

Mar. Anto. Gulsiole.

Conquerit se a discipulo mercede fraudatum.

v Idissem te libēter cū nuper Venetis fuisti, sed tua an mea
culpa sit factū qđ neuter alterū viderit, postea querendū
puto. Nunc pro nostra mutua bñuolentiā oro te mi Gulsio'a &
obtestor plurimū, vt quēadmodū mihi literis amici filii cōmens
dasti, fuisti auctor vt cōuberniū ei deferre, pari affectu meā ad
uersus illū suscipere velis capiam. Abijt hinc bonus adolescens
me infcio, cum nō paruā deberet mihi pecuniā pro domestica in
stitutione / quis in eo erudiendo fuerim, ipse optimus est testis.
Sunt & qui cum eo tunc apud me instituiebantur. At pro indu
stria & diligentia quam illi prestiti iam annum propemodū, est
preceptorem vana expectatione iustificatus, quem turpe est ne
impium dicam sua mercede fraudare. Misissem ad te literas quas
publice ad prectorem vrbis impetraui, vt adolescens patrem p
potestate cogat ad eam pecuniam quam mihi ex stipulatu debet
persoluendā, misissem & chyrographum meum, quo totum tibi
permittimus negotiū, si quid factururus esses, perspectum habuis
sem, Tu si me amas, & si a me amari nō ignoras, caue in re quis
sima tuo desis Sabellico. Quod si maioribus curis occupatus id
minus prestare potes, gratissimum mihi feceris si cōtinuo de tua
voluntate ad me scripseris, vt tua delictis opera alium mihi qđ
ram patronum, Vale.

Mar. Anto. Do. Cardinali Grimano.

Commendat Cardinali filium suum vt sibi

puideat de sacerdote aliquo.

e Go ad hunc diem de tua tuorumq; omnium laude & im
mortalitate nunquam cogitare destitit, nunc experiri libet
pater amplissime qđ tua faciat amplitudo, hoc sui Sabellici in
se studium & obseruantiā. Est mihi filius iam adultus, & literis
& moribus (quod mihi patri liceat dicere) optime instructus,
estq; hoc anno sacris initiatus, & ad sacerdotium vsq; promot
yerū tam pauper vt propter ediscuā vā in foro Iulienis agro, in
qđ nūc sacris opat, nihil rei illi sit ampli⁹ ad victū et vestitū, et qđ
pl⁹ me mouet nihil eius spei ad incrementū aliqđ, nisi pietas tua pa
ter p̄statissime iacentē erigat. Sunt in tua Aquilensi ecc'ia, haud
vno loco sacerdotia, et (vt vulgo aiūt) canonicat⁹ pleriq; nūero.

C ij

Faciet rē non modo piā tua amplitudo, sed & mihi qui de digni-
tate filij plusq̄ dici possit laboro tā gratā, vt vel hoc noie velim
omī tpe, tm̄ tibi pater amplissime debere, quantū nulli eorū qui
de me optime meriti sunt, si vnū aliquē i his locū Mario filio imo
mihī patri destinauerit, atq; ita destinātū vōset, vt in eū q̄ primo
alteroue loco vacauerit recipiat. Erit id mihi, vt dixi, tā gratū vt
nihil possit esse gratius, nihil ē cur magis velim tue amplitudini
vīus & mortu⁹ debere. Detuli ad hec M. viro Hieronymo fri
tuo operā meā et domū gratuitā, vt eius liberi apud me comodi
us instigant, eritq; si quid in illos cōtulerim⁹ eorū que debem⁹
corollariū nō beneficij hostimentū, sis diu felix pstantissime pa-
ter, cui me et filiū hūilif cōmēdo. Pōponi⁹ Let⁹. M. Anto. S.

*Quidam munera pbat, vti illiudineq; literarum amicos
abentes coinugi ostendit.*
Jacobus Baptista vir & hūanus & eruditus qui est sodali-
tatis Eremitarū Aur. Augustini tuo iussu quinque ascen-
dit, meq; visit. X post datā salute plura meū de tua facilitate atq;
doctrina cōtulit. Ego soleo supra modū letari, cū audio hoies de
M. Antonio hñ sentire, p̄sertim cū nro seculo sis, q̄ plurimū po-
steritai tribuas. Viterbiensis Lucas de quo ambigis integer est,
& cui potest quiduis p̄ciosum credi, & cū fere vix pier prima
rudimēta nouerit, literatos amat et obseruat. Mūera mihi gratif-
sima fuere, grati⁹ gratissimo etiā tūe corā intuerer. Sed nō adeo
distingimur vt literis saltē id fieri nō possit, p̄pter quā cām epi-
stole dicunt inuēte. Petrus hō diligēs et curiosus tecum in reditu
feret cōpendiū quorundā gestorū Romanorum, tibiq; ostē-
det, si probaueris permittet diuulgari, si cōtra, dabit ignibus, tue
celsure sit, seu vita seu interitū p̄bere, vt antea scripsi, vt huic rei o-
perā des te exoro, quis tua liberali natura egrefers ab amicis exo-
rari, tanta est in te humanitas vt inuites qui iubeant, non qui exo-
rent. Viue felix, & consuetudine nobilium Venetorum & exist-
imatione, in qua es, que simul & vigilie & labores pepererunt.
Habeo tibi gratias, quod inter cetera beneficia effeceris, vti iaco-
bum nouerim Rome. Pridie Idi. Maij.

Agit gratias Cardinali q; opera sua a merore leuatus sit.
Etis cum homine indulgenter egisset natura clemētissime
pater, si filiorum causa tm̄ solliciti essem⁹, sed inepti sunt &

demeres miseri partes dū ingenite pietati nimis indulgent, sunt
q; hoc ipsum scio, cum alij pleriq; experti, tum ipse nuper vlt
ad ludibriū, qui dū filij causę impensius studēo, causam & filium
pene perdidit. Sed sic pfecto est, trahunt ceteri affectus mentē
dolor & ira precipitant, acceptę iniurię magnitudo fecit, vt neq;
man^u vulneri admouerim, & quia nō admouiscire minime po
tui quale id esset, anteq; alē adactū, queue medicinę ratio esset
adhibenda, quo contigit vt cū opē & auxiliū implorare, qua po
tissimū parte curandus essem monstrare nequiuērunt, pueros
(quod pudeat dicere) imitatus, qui vel leuiter percussū, cū ad ma
rē lamentabūdi cōfugiunt, manū alio q; oportuit applicant ma
nifesto vani doloris argumento, dant suis querelis lachrymas,
Sed felix fuit noster error, qui plenissimū vani meę tuo salu
bri cōsilio inuenit remediū, suūq; graui molestia leuatus tua o
pera pater plenissime, quod perinde fuit mihi gratū, ac si totum
hoc negotiū quod omnino futurū sperabā fuisset istic cōfectus;
Nūc quibus verbis tue amplitudini agam gratias non reperio.
Spero & opto aliquando videri, quę tua amplitudo cū gratum
tū memorē virū iudicet, dignumq; arbitret, in quo suum be
neficiū vitro collocarit, certe animus cuius sum mihi cōsciū,
nil hodie preter gratitudinē meditat, pendetq; totus ex vnius of
ficij euentu, vt tue demum laudis dignitatēq; q; studiosissimus
fuisse credar. Quod preterea tm̄ res nostre tuo sapientissimo iu
dicio probentur, quantū ne ipse quidem postulare ausim, tribuo
id ego tuo miūssimo genio, qui non solum ad virtutem exercen
dam sit natus, sed ad virtutis etiam imaginem, vel potius vmbraz
in omnibus fouendā, Ceterū tanti est tue amplitudinis apud me
autoritas, vt ego qui nunq; mihi placere potui, iam nunc demum
summi viri testimonio confirmatus non displiceam, audaciorq;
factus, subitum ceperim consiliū impressorie officinę inferendi
sex historiarum eneadas, quibus longissimam rerum seriem a
prima mūdi origine ad hūane salutis annos texui, per ampla ve
tustatis spacta euagatus, que cum primum inde exierint, curabo
diligenter vt ad tuam amplitudinē cōtinuo perferantur, cui me
& totam domum commendo ac trado.

Mar. Anto. Petro Conterano Rogerij filio.

Frānciscū Philēphū ab eloquentia sua plurimū laudat.

p Ercebit rumor, immo constans fama est per grandē epi

flolarum Francisci Philelphi numerum, velut seruire agmen in
ergaculo tumultuari, poscereq; libertate. Est (vt mihi dicit) vo-
lumē pene immēsum, sed quo vberior seges, eo maior puent.
Graculor studiosis quib⁹ non solū librorū copia ingens assidue
cudit in librarijs officinis, sed quod semp est aliquid qd' nouit cu-
dat, atq; id nō inutile. Nā qd' ad Philelphū attinet qui eius inge-
nij studia nō probant, qd' in re literaria sit pbabile, parū meo iudi-
cio intelligūt, tuit ille, cū singulari eruditioe, tū summa dicēdi co-
pia, veteribus similior quā nostri tps hoibus. Non em̄ pluuias
(vt ait Pindarus) colligit aquas, sed viuo flumine redundat natu-
ra illa oīm rerum capax, & vt breuiter dicā, dignus est legi, cum
ppter ceteras v̄tutes, tū quia sit omniū qui millefimo ab hinc an-
no scripserunt ppemodū elegantissim⁹. Sed tu qui ingenijs im-
pensius faues cōsule rogo in mediū, nec patere vt vnus tanq; se-
nex ille comicus eiusmodi thesauro incubet. Sunt libri illi episto-
larum apud hoīem tibi familiarissimū, vt Hieronymus Alexan-
drinus inquadinus tuus p̄dicat. Custodiunt nō minus religiose
q̄ libri ad Monetā reperti. Vale.

Mar. Anto. Iacobo Pontano suo.

Narrat suam de instruendis Pontani
filijs sententiā.

e T ad filios tuos adolescentes optios nuper scripsi Pōtane
vir doctissime, & ad te nūc scribendū duxi, vt q̄ de illorū
studijs sit mihi sententiā nō ignorares. Probo dialecticen, cui am-
bo tuo siue iussu siue hortatu impēsius incubunt. Probo et phiāz
cui iminēt, eniūero quis rē tantā nō probat? sed qd' eloquentie
studia parū ob hec frequentēt, nec pbare possunt, nec volo. Vt
nam breui epistola tibi monstrari possit, quātum nostra hec stu-
dia ad quę ambo mihi nati videbant, fuerint ad omnem doctri-
narum profectum eis collatura, si rem pulcherrimā non cogerēt
tur deserere. Nec verendū est, ne lectionum numero nimium
onerentur, sequaturq; ex labore tedium, nihil oneri esse potest,
quod sua natura dulce est & suaue. Quid quod reficiunt etiam
animi lectionum varietate, vt in plurisariam cibus appetentiā.
Sed video q̄ improbe faciam qui plus volo q̄ pater, quasi quis
q̄ melius scire possit, quā illis precipue conducat q̄ tu qui eos
genuisti, cui sunt ambo preter cetera charissimi. Sed qui multū
amant sepe multum decipiuntur, nec patitur patrius affect⁹ om-

na videre. Est preterea amici consilium, si amicus sit. vt Poete
carmen testatur, non inutile. Sed tu velim id de filijs statuas qd
illorum sit profectui maxime conducibile. Vale.

Mar. Anto. Palladio Sorano.

Pollicetur se ad prandium quod promissum
est venturum.

o Bseruo diem, tu legem serua qua te mihi prandium para
turum scribis, non Aristippus venio, sed homo a Sabinis
oriundus Duco mecum couiuam vnum frugi hominem ac mi
nime edacem, ne si duo accubuerimus Timonis & Peanti con
uiuū istud vocetur. Sic melius vt gratiarum salte expleatur nu
merus. Vale.

Mar. Anto. Mario.

Hortatur filium ad pacem nram.

a Ffert tibi noster Opilio argenteos denarios vicens, de re
tua nihil sit in presentia, disce parere necessitati, atq; ea pati
q nollis, qn ego tua causa sero que no debeo. Si proximis nund
narū ferijs ad me veneris re hic sarta & tecta inuenies. Epistole
qs ad me dedisti satis placuerūt, sed ita placuisse scias vt in illis ali
qua ne multa dica desiderē. Vale.

Mar. Anto. Fortunio suo.

Consolatur amicum vt equo animo coniu
gis mortem ferat.

q Vanto me dolore affecerit acerbissimus coniugis tue amā
tissime casus de quo ad me scribis, tu Fortuni mi qui non
ignoras quantum te diligam. multo melius consideret quam ego
queam scribere. Doleo ego multum ac plus fortasse q; equum
sit defuncte vicem. Fuit enim mihi propter te non minus actu
dum vixit grata. Sed cum te contempler incredibili afficior
dolore. Mortalis erat illa, etsi admodum puella, mortalis ta
men, atq; ea lege nata vt aliquando fatali pareret necessitati, cui
tantum abest vt in morte mali aliquid aut miseri accidisse existi
mem, vt beatissimam etiam esse purem, que tum vitā cum mor
te commutarit, cum tibi, parentibus, liberis, omnibusq; do
mesticis fuit periuicunda. Etenim si suprem⁹ est dies qui de om
nibus iudicat, non video cur mors gratis huc esse potuerit, cui
tū maxime mori cōtgerit, cū nihil habuit quapropter mortē op
tare debuisset, & nūc illa hūanis soluta curis p Elisū forte errat,

non futurorū sollicita, non quantum vite egerit pertesa, quin aman-
tissimi potius coniugis memor nihil minus abs te quam lugeri vult,
nihil minus optat quam ut immortalitati, quam nunc demum est adpe-
ta, dolendo inuideas, tamen precatur ut charissima illa mutui amoris
pignora, que moriens tibi reliquit, perpetua foueas pietate, hec
ames, colas, instituas, his utriusque vicem parentis tribuas. Scribes
rem plura in hanc sententiam, nisi repes luctus animum occupasset,
coegissetque me hec scribentem, vel solo rei admonitu tuis affectibus
dare lachrymas, ut qui nuper ad scribendum veneram, ut te mihi ami-
cissimum consolarem, ipse iam prope modum consolandus sim. Sed quod
ad te attinet, multa quidem erant que & ipse tibi precipere poteram,
& a summis etiam philosophis iam antea precepta enumerare, qui-
bus instructus haud plus nimio tibi dolendum esse scires, nec tam
impudenter dolorem hunc ferres, ut tempus expectari oporteat, quod
vulneris huius cicatrix obducat, quin ratio potius illi obicienda,
qua nisi in huiusmodi calibus utamur, humanam imbecillitatis haud
dubie oblitum fieri possimus, indigni, qui a vulgo credamur alii
quid distare, sed ex eorum potius numero esse, qui falsa opinione im-
buti se & sua extra omnem humanitatis aleam esse oportere existimant,
quod non mihi turpe prudentis viri credere quam stultum opinari. V-
terer ego longiore adhuc epistola, quod te in sententiam adducerem, nisi cer-
to scire cum te esse qui non tibi tamen, sed alijs quibus cum opus sit, possis opti-
me consulere. Superest igitur ut quantum potes enitere, ut oblitum dulcissi-
me coniugis ita te tulisse audiam, ut non deas unam que mori non potu-
erit, tibi matrimonio iuncta credidisse videaris, sed quod pius adpe-
ta, tam pulchre eam iacturam ferre posses, quam tua viri et persone quam
sustines dignitas postulat. Adolescere quod cum tuis ad me litteris venit,
cum tu, tu Bononijs viri clarissimi causa libens excepissem, nisi ita statu-
tum habere, procul ab negotio esse, quod inexhausta hec suscepte histo-
rie serpes fuerit ad exitum producta. Et nunc sexagesimum et liber in man-
ibus. Utinam aliquam portum teneam. Vale. Venetijs postridie Idus
Februarias. Mar. Antio. Nouellino suo.

Commendat amico filium suum.

Ram fateor tecum omnino aliquid de filiis quem tue fidei credidi actus,
cum ingens curarum estus me istinc pene precipite egit,
nunc tamen abs te peto vis humanissime, ut si me dignum tua amici-
tia existimas, Marium ita apud te habeas ut ipse intelligat, se Pas-
tauum non voluptatis causa a patre constitutum, sed ut per labores

querat sibi reditum, unde sua culpa nuper excidit, quod spero est
facturum, si tua auctoritas fidelissimeq; adhortationes fluctuante ad
huc animo ad bonarum artium cultum erexerint. Nam quod ad me atinet
vix tam libenter illi per virtutem sibi gradum faciat, ad pristina pas-
tris benevolentiam recuperanda, quam facilis ipse ero in filium, paratus
est omni tempore cum eo redire in gratiam. Quod de ratione studiorum
scribam nihil est, nisi ut te auctore creticum graece audiat, scribatq; si-
bi lectiones ut facilius stilo assuescat. In quo scio ego quantum tua
opa possit pueri profectum iuuare, hortando, monendo, casti-
gando errata, quod si a tua humanitate impetro, ut id laboris velit
mea causa suscipere, quoad vixero tibi vir optime debeo
estum illorum nulli quibus plurimum debeo. Dabit & Tyrage co-
muniamico operam, in qua lectione recognoscenda iuuabitur
haud mediocriter ab eo adolescente quem domi habes, quicquid
audio iam biennium est dialectice discipline assuetus, & ut breui-
ter dicam tota ista domus dei optimi providentia mihi oblata est
ad filii profectum. Vix tam ipse sibi adsit, quam cetera ad usum
studiorum affutura confido, dedi quatuor aureos nummos huic qui
has meas attulit litteras. Dabo operam ut singulis mensibus aut qui-
bus tibi libitum fuerit pensionibus reliqua tibi pecunia represen-
tetur. Vale.

Mar. Anto. Mario suo,

Hortat filium ut literarum studiis operam nauare velit.

Go multa animi egritudine vix mihi constabam, cum Pata-
rij nuper vna fuimus, paucisq; tecum egi, cum multo plu-
ribus agere debuissim. Sed omnium maxime illud abs te peti-
tus, ut die noctuq; considerares quantum te nisi oporteat, ut eo
unde tua culpa excidisti per virtutem redeas, quod ut facias non
tantum tua causa elaborabis, sed ut patrem qui paratus est tecum re-
dire in gratiam puniti sollicitudine leues. Quare te filirogo & hor-
tor per omnia iura quae filios parentibus obstringunt, ut totius vi-
ribus enitaris efficiasq; ut omnes intelligant Sabellicum non peiorem fili-
um genuisse quam ipse vir fuit, aut certe videri voluit. Quare excita
te ipsum atq; alacri animo omnem mentem & cogitationem tuam in bona-
rum artium studiis defige, ad quorum profectum illud etiam atq; etiam
monebo, ne incerta pro certis habeas, memoriam ad hec quantum po-
tes exerce, poteris enim quantum voles. Graece scribas, latine legas,
vixitq; studio equae pcedat. Nec cuiusquam pluerudini te credas, nul-

D

simis meis eo nomine accepta occulta fuga interuerrisse, cum pu-
eri quos instituendos susceperat nihil adhuc profecissent, tu per-
ceptum scribendi stilū fac, ut vel inuitus seruet, immo augeat, nec
patiare queso illum affectata celeritate in peris delabi, ne in his
quidē que per lulum scripserit. Cupio ad hec pari studio greca
imitari, ut quondie aliquid scribat & grece, nec diutius quod ad
cetera eruditione attinet, velim eum in grāmāticę questionibus
immorari, tpus est ut maioribus assuescat, quae e Lulium velim
illi vel Laetantiu pponi, vnde pleniore haustu hauriat eloquen-
tia, satis superq; grāmāticę dabit, si quinto aut sexto quoq; die
ad illam puerillū questionū discussionem reuocabitur, reliquum
tempus, scribendo, loquendo, meditando, eloquentie detur. Lu-
centias de quibus ad me scribis, nullas adhuc mihi reddas ve-
hementer miror, fuissent profecto longe iucundissime, reddent
postea forasse, tu interim meo nomine hominē docillimū salu-
ta, Faleolos meos iadudum expecto, nec despero futurū ut ex
tribus pueris vnum ad te mittā, agam certe pro viribus ut hac &
q; parte sentias a me tue dignitati consultum, Ego nō modo per
brumā ad vos non venturū, sed ne per reliquum quidē hyemis,
nec prius omnino venturus sum, quam dimidiū veris exierit.
Interea, Mariū tibi cōmendo, eius mores & institutionem io-
tens traditam etiam atq; etiam trado, tantum habeto ex multis
quos tibi ad hunc diem officio deuinxisti, gratiorem Sabellico
te experiarum esse nemine. Vale. Iterum & q; tam tumultuose
ad te scribo da ventā, meorūq; laborum rationem habeto qui a
deo me degrauant, ut nec quid scribi oporteat satis sciam. Si ad
me aliquem ex his qui huc nauigant venire iusseris, cui tuto alie
quid credi possit, mittam ad vos sub natalitios dies bellaria, fac
preterea ut sciam qua regione istius vrbis domicilium conduxeris,
ne nostrę litere prius circumferant tota vrbe, quam quo vo-
lumus perferantur. Vale.

Mar. Anto. Luceo suo.

Cōmendat amīcū filium suū.

I Egissem lras tuas libetissime, nā te dedisse Bōfinis nostris li-
tere iam antea sciarūt, sed illas intercuisse arbitror, qn ad
hun c diē nemo reddidit. Expecto alias abs te recensiores quib;
erudiri cupio quid puer meus agat, an sit qd de ei^o pfectu spera-
re aliqd possimus, in q nihil eque ac tua opa nos iuuare potest.

Ceterum quantum illa in filio instituendo, tantum predicatio tua, ut
testimonium potius patris sperem confirmare poterit, preterea quia
satis ingenue facere mihi videor si tibi viro optimo multum debe-
re cupio. Pro nostra nuper inita amicitia abs te peto, ne patiaris has
lras quas ad Bonfinem & Marium dedi, istuc diutius vagari, sed des-
opam ut per aliquem tuorum continuo, illis reddantur, erit id mihi vehe-
menter gratum, Vale. Mar. Anto. Mario suo.

Quod per unum factum
deinde per unum
deinde per unum
deinde per unum
deinde per unum
deinde per unum
deinde per unum
deinde per unum
deinde per unum
deinde per unum

Gratulor filio quod in eloquentie studio profecerit.
Ratulo tibi bellissime Mari, gratulor inquam tibi & mihi
gaudeo quod in ista celeberrima vrbe, frequenter hominum conue-
tu, his paucis diebus tam constanter & venuste quam ipse volebam
peroraueris, deposueris, vel vna actione non obscurum futurum
tuis rudimentum. Significauit id mihi per literas Bonfinis no-
ster, satis quidem tuarum laudum, sed magis ut puto veritatis am-
icus, eius aliunde est idem mihi copertum, sic enim natura comparatum
est, ut nascenti laudis oes liberae faueant. Tu suavissime Mari perge
ut cepisti porro ire, ac tibi persuadeas volo nullum esse locum tam
arduum in his studiis que nobis cum multis commoda sunt, in que cum
ingenii facilitate, sum preceptorum industria, quibus iam pridem
das operam non sis facile equalis? Volo itaque fili te optimos imi-
tari artifices qui non satis habent inchoare imaginem nisi ad imos pe-
des omnia affabre figurarint, nec volo mihi Apellem nobilissimum
alloqui artificem in hac parte dari, quod Venere mirifice inchoata relinquit,
nec enim non potuisse eam absolueri credibile est, sed noluisse, enitere
ut in eum virum euadas, in que te euasurum mihi augurant. Ego ut &
cupio & opto proximis diebus, aut ad te venturum aut mittam ad pre-
ceptorum tuum pecuniam, ac tu aliquid expecta. Sed cupio cognoscere quod
sit cur pecunia indigeas, malo enim si quod opus est, id quod erit, Ve-
nietis quam alibi tibi patrum iri. Sed in eo pbelle nobis pueniet, modo is-
sis quod ad usum tibi non ad usum pecuniam deposcas. Nosti credo Sa-
bellici stomachum. Vale. et ad me fac quid scribas.

243

Commodum
deinde per unum
deinde per unum
deinde per unum
deinde per unum
deinde per unum
deinde per unum
deinde per unum
deinde per unum
deinde per unum

Mar. Anto. Bonfini suo.

Significat quibus rebus veli filium erudiri.
Ommedo tibi Marium, id est ego magister ex meo instituto fa-
cio quam quod ita opus sit, vnum te oro, imo obtestor, ut quies
de aurigatoe aliquid loquitur, miro enim dicit teneri eius rei studio, des-
opera ut confestim ad sit illi equus, sed bipes equus in que sublat
tibi et mihi meritas det penas. Sed tu vir amicissime quod puero ins

dulges: quasi parum adhuc intelliges ad quid eū istuc miserim,
quin inuitus discat a ratione stare, recordetur patris precepta, re-
cordet patris minas quibus illi est omni voluptate interdictum
impetret volo nonnunquam remissiones, ludat etiam, sed domi tua
datq; trocho, pila, disco, sintq; ferie ille vnus hore, nam duarum
nimium est, recentissima elementorū figuratio satis mihi nuper bla-
dita est. Sed corrupta scribendi ratio cū ea laude fecit equilibriū,
sed tu queso da tuo Sabellico hoc, da patrie sollicitudini vt legat
ille velit nolit lo. Tortellij pagellam que perbreuē Romane or-
tographie omnem fere continet rationem Potuissent ea emenda-
tius tradi, sed tu quedam emendatiora tuo iudicio facies. Cete-
ra tue humanitati, officio, pietati cōmendo, per omnia iura amis-
cicie que tecum intercedit oro te & obtestor, vt puero quantum
potes instes, ita agas vt vtroq; silo eque assuescat, quod si mihi
vt spero presiteris plus vni tibi debebo quam cuiquid amicos-
rum vbiq; mihi est, nec expectes rogo vt quotidie ad te scribā.
Improbi est & parum officiosi ab homine negotiissimo otiosi
hominis officio exigerē, scribat puer ad me, ac cū sepiss me scri-
bat, fingatq; si vera scribi non possunt, verba nūc querimus non
rem. Vale.

Mar. Ant. Mario suo.

Mittit filio munuscula, & eū ad literarum studiū hortat
e T nuces amigdalas ad te mitto, & tuniculas duas lineas,
centū papyri folia, si qua re alia indiges, fac vt scia. Quod
aurigat iōis sis tā studiosus factus, gaudeo vt debeo, egia cū pre-
ceptore per sras vt quotidie equitare voles dat operā, ne desit ti-
bi equus. Sed heus tu insanis qui tam diuersus abis a patris insti-
tuto, nec respicis quid sit cur te domo ablegauerim, audio prece-
rea ex illa tua feritate nihil remitti, nec parvicatia ista toties a me
conuictis iactata, minis aut verberibus cohiberi potest. Sed vide
ne dum nimis cōtumax sis, patris beneuolētia destitutus ab om-
nibus destituaris, quin das operam vt audia te vno nihil mitius
esse, nihil hūanius, que virtus nostris studijs fili tam amica est vt
inde sibi nomen potius, q̄ ab eruditione accepisse credi possint.
Vale, & fac vt te indies magis proficere audiam, quo nihil mihi
gratius nunciari poterit. Misissim ad te calceos, sed sutor non te-
net vestigiū modulū, emitto eos istic, aut cōlestim ad me pedis for-
mulā lās inclusam mitto, Est uas vestes sub Idus Maias ad te

D ij

mittā, interea discere si potes essetam ferre quādo & alij cum op^o
sit brumam ferant. Recens ista scribendi figura quā tibi nuperri
me delegisti satis videri posset probabilis, nisi omni orthogra
phie ratione careret, quae causa fuit vt lras quas ad Methicum da
bas, non sim adhuc reddere aulus. Nam quid magis ridiculū fies
ri potuit quam in eo aliquem reprehendere in quo ipse sis errore
frequentissimus, cura igit vt literae tuae diligentius scripte huc per
ferunt, quae & mihi iucundiores erunt, & apud ceteros tibi eru
ditionis tamā conciliare potuerunt. Faeolus puer oino veniet,
sed vix ante Maias Kalendas. Marcus Antonius accessus credo
tacita quadam emulatioe, ne tibi quā huc veneris cessurus sit, tam
acriter incūbit lris, tantūq; proficit q̄tum vix vnq; futurū putas
sem. Sed & Corcyreus puer scis quem dico, vterq; grece & lati
ne discit. Tu fili caue ne ab ijs qui diutius longe prestant eruditio
ne vincaris. Non vereor qui si paululū adnitaris eo breui sis
quasurus, qui illi omni suo conatu haud facile perueturi sint, hoc
vno nihil mihi gratius facere poteris, nihil quapropter te maio
re pietate amplexurus sim. Vale.

Mar. Anto, Luceio suo.

Ostendit q̄ grate sibi fuerint amici literae.

o Mnia amicorū grata, sed ijs lris quas nuper abs te Carillus
noster mihi attulit, neq; gratius mihi quicq; ab vilo amico
rū, neq; suavius afferri potuit. Quod dii tabellarios perdāt, qui
sua vel incuria vel perfidia me tam diu suauissime lectionis frus
ctu priuarunt, sed quo me illi longiore torserunt mora, eo ma
ior est abs te mihi voluptas repensa. Difficile dictu est quāta sim
leticia affectus, q̄to gaudio, q̄ incredibile voluptate quod clarū
amicitiæ nomen in clarissima vrbe clarissimoq; gymnasio sit mihi
nō querenti reperitū, non aliter q̄ militie nomen Achillis filio ad
Troia. Spero & opto vt omi tempore simus vterq; alteri cōmo
do & ornamento. Superest vt amicitia auspiciatissime in tam vter
q; nostrū & iueri et augere pergat. Ceterum quādo vel casu vel
consilio sic accidit, vt q̄l me facias preclare cum ve is possis ostē
dere, te pro nostra mutua benevolentia oro & obsecro, vt quicq;
quid officij, studij, hūanitas, a te viro hūanissimo expectari po
test, id totū mihi in filij institutioe respentes, erū id mihi in primis
gratū & ad amicitia nup inia fortius copulanda vinculum arcuū
simū, vt qui te sponte diligere ceperim, hinc (nisi ingratus sim)

vehementē amem. **Vale** Mar. Anto. Alexandro suo.
Hortatur Alexandrū vt in instituendo filio suo accuratorem diligentiam adhibeat.

L Vsi ad hunc diem, nūc Mariū ea cōmendatiōe que maxime diligēs sit tibi iterū atq; iterum cōmendo, p veteri nostra necessitudine te rogo vt in puero instituendo diligentorem aliquādo curam adhibeas, desq; operam vt merito in tibi omni tpe, iam inde dico a nostro illo veteri contubernio tribuisse videar, quum amicorum nemini, da hoc queso nostre familiaritati, & a me vel cumulatiſsimā gratiam expecta, de libris per me nihil agi pōt, cū huc veneris causam cognosces. **Vale,**

Mar. Anto. Bonifini suo.

Querit se morbo conflictatum, & oris deehonestamento affectum.

S I tu & Marius valetis bene est, ego lenta febre & capitis grauedine mox & rheumate pene letifero conflictatus plures dies non extuli pedem domo. Sed iam victus vici, iacturam vnius dentis, facta quem acuta morbi intemperies contra medicis frustra tendentibus mihi ademit, attulit mihi subitus casus cōsternationē non mediocrē nē supra oris dehonestamentū maiorem esset secum cladem allaturus, vt expressam loquendi facultatem cum dente desiderārem, Quod video plerisq; accidisse, nūc satis indulgenter mecum decidit morbus, quod nullo me maiore affecit in cōmodo admonor tamē nihilo secius, sed magis etiam magisq; cogor ob hec properare, humaneq; infirmitatis meae mor tibi & puero acrius instare, vt quum tua diligentia, illius docilitate, vtriusq; industria fieri potest, enixe detis operam vt quicq; habeam quod tuto sperare possim. Quod si vt spero tua aliquā opera fuero consecutus, & hoc quicquid vite superest per te min⁹ sollicitē exigam, & cum fatali parendum erit necessitati si talis cura parentes sequit nūdus spiritus tibi debere volet. Sed hec ego ex meo insti. uo. Tu vir humanissime fac quod facis, & puerū mihi totū a desidia & turpitudine vindica, quod Faselus puer serius quam volebas ad te venerit, non ego, sed pater est in causa, perstat tamē in sentētia, mihiq; desidia & morā exprobrati cōstanter affirmat fore vt breui filium ad te mītrat, vellem intelligere posses, quam illi molestus sim, ita vt merito suspectus esse possim, Pecuniā cui volebas libenter dissoluissē, sed adeo acerbē

tulit se eius mercedis parte defraudari, quam tua sponte ab initio
pactus esles vt vehemeter iratus eam q̄q̄ summa, quam tuo no
mine paratus era ei representare repudiauert, minaciter testatus
daturu se operam, vt per fratrem & ceteros necessarios paulo post
cogaris istuc totu sibi reddere. Egi cum eo vt tanisper adhuc pa
teret rem differri, quoad paucis diebus tu ad me iterum de ea
de re scripsisses. Quare nolim te virum isto ingenio & eruditioe
de re parua ac pene sordida litigare. Omnis mercenaria cotentio
docto viro turpis, sed de parua pecunia turpissima, Vale. & qd
vis fieri a me, scribito. Lucretium nostru saluta, Marium Alexan
drum commenda. Mar. Anto. Mario suo.

Horatū filiū vt ad patrem doctior redire velit.

Itto ad te caligas & nūmos argenteos vicens, tu quantu
ad hunc diem p̄feceris, fac vt ex tuis lris cognoscam, eram
tibi haud pauca scripturus, sed illa qualia sint ex Carisio nostro fa
cile cognosces. Summa omniu que abs te fieri volo hec sit, vt tan
tum morib⁹ & lris ad me confirmat⁹ redeas, quantu mea in te pi
eras postulat, & tu hinc discessurus promissisti, cum plus t̄pis na
ctus fuero, tunc ad te plura scribam. Nūc illud a me tacitu haud
quidē ferēs, nisi quotidie ad me scripsi ris fore, vt tam durum me
experiaris, quā Teucer Thelomonem, sed melioribus vt spero
auspicijs huc venies, erisq; mihi tam charus omni tpe quā patri
optimo optimus pot̄ esse filius. Vale, & abs te nō epistolam sed
volumen expecto. Mar. Anto. Mario suo.

Mitto ad filiū munuscula, & eum ad lras hortatur.

Itto ad te estiuas vestes violacei coloris, vnā ad pedes des
missam, alterā rosei paulo cotractiorem, qua domi vni po
teris, mitto & in his damasceni viridis thoracem olofericu inclu
sum tu hortamenta studiorū non voluptatū fomēta tibi mitui ex
istima, nec me vnum ex vulgo credas, qui filium nimia indulgē
tia ex infano infanore reddat, quin quorū illa sum p̄feris fac ea
animū reputatio subeat, expectari abs te elegantioris huius edu
cationis hostiumerum non vulgare, id si nescis est vt eruditioe &
moribus tm, quantu ipse cupio, & tu hinc p̄fecturus corā rece
pisti, id vnū si cumulate p̄stiteris constantiam patris in te ornans
do indies maiore expecta, Calceos ad te misissem, sed sutor nos
plures dies ludificatus, nouissime confessus est se nec tenere vt isti
gij formulā, emito igit̄ istuc aut alterā ad me mitras ab aliquo opti

oporteat, quicquid ad me de eius studij rationibus scripseris, id
verissimū purabo. Interim cōmendatū habeas queso, nec illū
pauāris otio & desidia torpescere. Quod ad cōubernij merce-
dem attinet velim siciple ex patris sententia istie pliciat, quemad-
modū pater tibi, & omnibus de eo bene meritis cumulatissima
est gratiam relaturus. Vale.

Mar. Anto. Nouellino suo.

Expectat amici & filij sui aduentum.

¶ D sunt iam dies dñici ascensus & ego tibi & Mario hospi-
tium paravi, nō auro & purpura, sed comitate multa & hi-
laritate. Cupio & opto qđ tuo cōmodo fiat, vos hic apud nos
his pximis nundinis esse, iam vitrarij institores tabernas in pu-
blico stauerunt, expecto utrūq; vestrum aut neutrum, Expe-
cto & Tyriacam nostrū qui se vobiscum venturū pollicitus est.
Sed ille dux sit non comes, Vale.

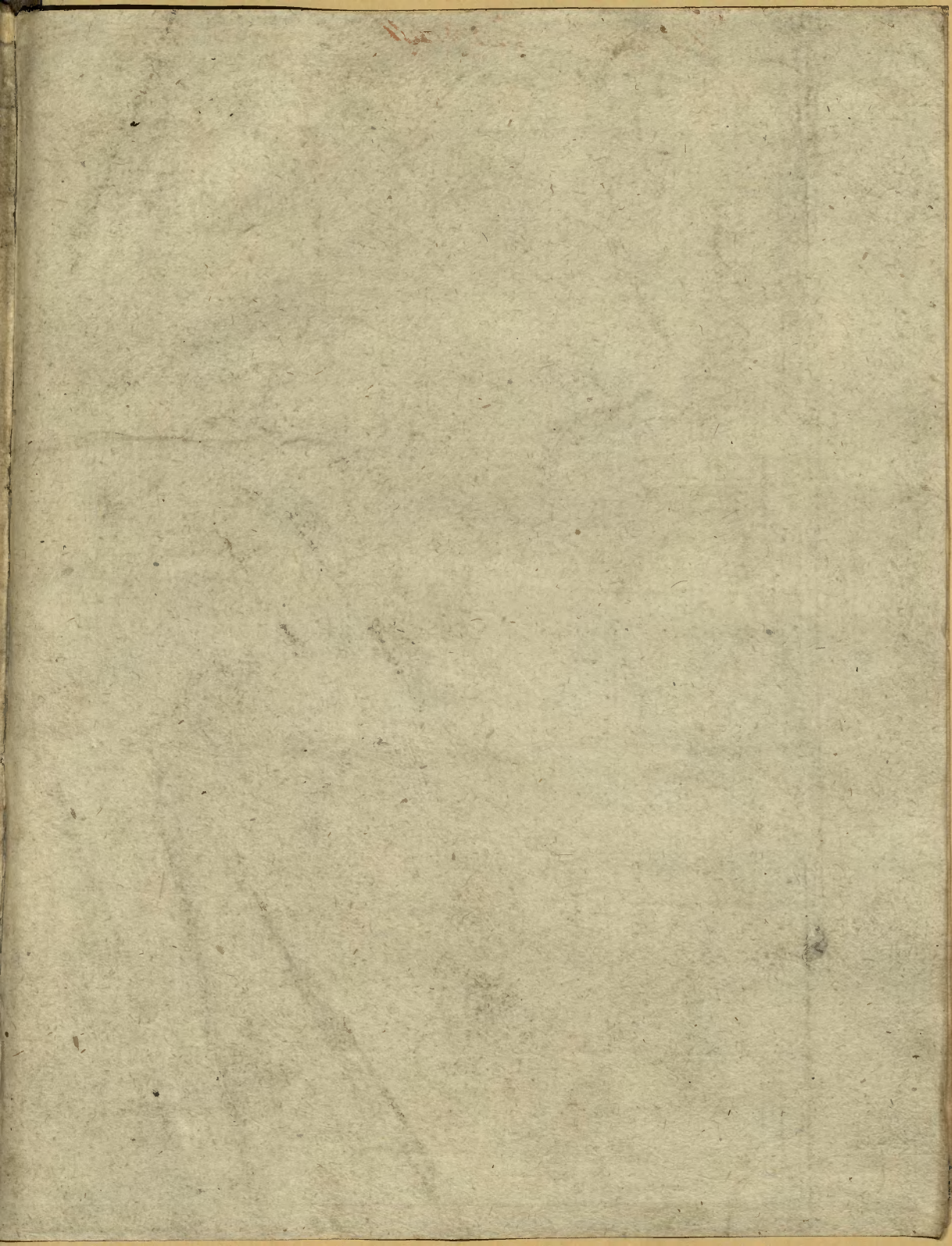
Mar. Anto. Tubicini Theologo insigni.

Amicum amico cōmendat.

¶ Ommēdaui tibi sepius superiore anno Felicem vlmicum
Minoritani ordinis, & nunc nisi diligenter eum tibi com-
mendē, inhūanus sim, preferim cū persuasum habeat, nihil esse
quod tu vir pienuissime non sis libenter mea causa facturū, qđ
eum ita sit, si illum tibi antea studiole cōmendauī, nunc studio-
sissime cōmendo, vt quod tua dignitate incolumi fiat, obtine-
at. Felix locum hic Venetijs, qui nuperrime vacare cepit, ex de-
cessu fratē cū i cuiusdam, qui his paucis diebus Venetijs profe-
ctus est, non rediturus, vt mihi dicitur, erit id Felici ad studij cō-
dabile, & Sabellico qui totus est tui nominis vehemēter gra-
tum. Venecijs.

Lipsiæ, ex ædibus Valentini Schumañ, Anno
a natali Christiano, M. D. XXI.

Konservacja dokonana w r. 1963
przez Piotra Karowskiego
Inteligent Biblioteki Miejskiej

B. 506-

510